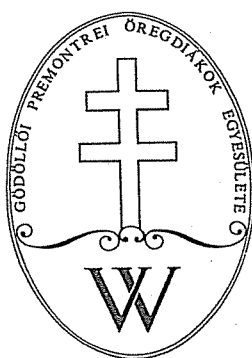

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2009.

II. félév

Kedves Fiatal Öregdiáktársaim!

Idén június 6-án szombaton gyűltek össze a régi és az új iskola öregdiákjai, hogy újra találkozzanak egymással, felelevenítsék a régi szép iskolai emlékeket, megemlékezzenek elhunyt diáktársaikról és tanáraikról, akiknek még sok-sok évtized távlatából is hálásak. Az emlékező, ünneplő öregdiákok szép seregét szemlélve egyvalami azonnal szembeötlő, s ez fájdalmas felismerés minden jelenlevőnek: a 2000. után végzetteket összesen alig 10-15 fő képviseli ezen az ünnepen... Pedig azóta már kilenc évfolyam tizenhét osztálya ballagott, így a fiatal öregdiákok létszáma igen magas (500 fő feletti!). Szeretném, ha mindannyian elgondolkodnánk: vajon miért van, hogy félezer ember közül, akikben közös az, hogy egykor a Gödöllői Premontrei Gimnázium tanulói voltak négy vagy nyolc éven keresztül, csak 10-15 van, aki fontosnak érzi, hogy eljöjjön erre a közösségi rendezvényre, ünnepségre, megemlékezésre? Mi tartja vissza a többieket vagy mi nem csalogatja őket?

De fordítva is feltehetjük a kérdést: elgondolkodtatok/elgondolkodtunk már azon, miért van, hogy a több mint hatvan éve megszüntetett iskola egykori növendékei évről évre, ennyi évtized távlatából is szívesen gondolnak vissza egykori gimnáziumukra, melynek jóformán egész későbbi életük alakulását köszönhették? Aki ott volt az ünnepségen, megdöbbenő, megható és mélyen megindító beszámolóknak lehetett fültanúja: rengeteg öregdiákunk még félvszázad távlatából is eleven emlékekkel tudja visszaidézni a gimnáziumban töltött napjait, egy-egy humoros vagy tanulságos történetet. Az egyik jubiláns évfolyam három tagja is Amerikából látogatott haza. Közel nyolcvan évesen vállalták ezt az utat, nem kerestek kifogást, hanem jöttek a közös ünneplésre. Aki ott volt, megrendülten hallgathatta végig Kovács Béla bácsit, aki érettségijének hetvenötödik (!!!) évfordulóját ünnepli, s ebből az alkalomból szólt az összegyűltekhöz.

Azt hiszem, mindenki egyetért, ha azt mondom: érdemes tanulnunk idősebb öregdiáktársainktól, érdemes meghallgatni őket, beszélgetni velük, akár csak pár percre is. Hátha akkor bennünk is elmélyül a tudat, hogy mi is premontrei gimnazisták voltunk valamikor, mi is egykori iskolánknak, tanárainak, a rend tagjainak köszönhetjük azt, ahova eljutottunk: a sikeres érettségit, főiskolai/egyetemi felvételit, a nyelvvizsgákat, a jó munkahelyszerzést és azt, hogy meg tudjuk állni helyünket az életben. Mert ezen dolgok javarésze már a gimnáziumban eldőlt. Nem véletlen, hogy írók, költők, tudósok, híres emberek életrajzában mindig szerepel a középiskola, ahol tanultak. Sokszor hozzátesszik, hogy ennek szellemisége örökre meghatározta életüket, gondolkodásukat, döntéseiket. Nem hiszem, hogy mi sokkal másabb helyzetben lennénk. Ez ránk is igaz, egytől egyig! De ha mi nem ápoljuk kapcsolatunkat egykori iskolánkkal, ha mi nem vagyunk rá büszkék, nem elevenítjük fel régi emlékeinket és fejezzük ki ragaszkodásunkat, akkor ki fogja megtenni helyettünk? Jogos-e úgy büszkének lennünk elért eredményeinkre, sikeres karrierünkre, hogy nem gondolunk vissza hálával egykori iskolánkra, tanárainkra, akik segítő szeretettel elindítottak minket ezen az úton?

Tudom, hogy fiatal öregdiákjaink javarésze még az egyetemi tanulmányok, pályakezdés, családalapítás korszakában a legkisebb baját is nagyobbbnak érzi annál, hogy öregdiákösszejövetelre járjon, nyolcvanéves öregdiákok emlékeit, tanúságtételeit hallgassa. Sokan bizonyára úgy gondolják, hogy az életkezdés nehézségein túlérve, néhány év múlva majd ráérnek, és akkor szívesen jönnek el ezekre az ünnepségekre. Ez nagyon szép, és bízom is benne, hogy így lesz. De még jobban bízom abban, hogy még hamarabb, már jövőre és azután minden évben eljöttek, amíg van kit hallgatni... Idősebb öregdiákjaink többsége 75 év feletti, számukra egyre nehezebb lesz eljutni ezekre a találkozókra. (Bár biztos vagyok benne, hogy ennek érdekében mindenre hajlandók lesznek.) Hogyan fogjuk őket meghallgatni évek múlva?

Hívlak és várlak tehát Titeket, hogy élő kapocs lehessünk idősebb öregdiáktársainkkal együtt a régi és az új Premontrei Gimnázium között, hogy minket is áthasson a „premontrei szellemiség”, és magával ragadjon az a lelkesedés és ragaszkodás, ami őket mai napig eltölti egykori gimnáziumuk iránt. Nagy erő rejlik az öregdiákok (ifjak és idősebbek) összefogásában (s ennek intézményes formájában, az Egyesületben), használjuk fel! Nagy kincset birtoklunk, amit nem szabad elveszítenünk, mert féltő, hogy akkor visszaszerezni már lehetetlen!

Találkozzunk jövőre, Szent Norbert ünnepén!

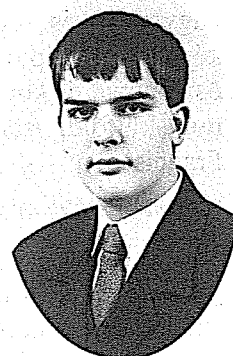
Szakmány Csaba (2005a)

Szent Norbert-díjasaink nyomában.....

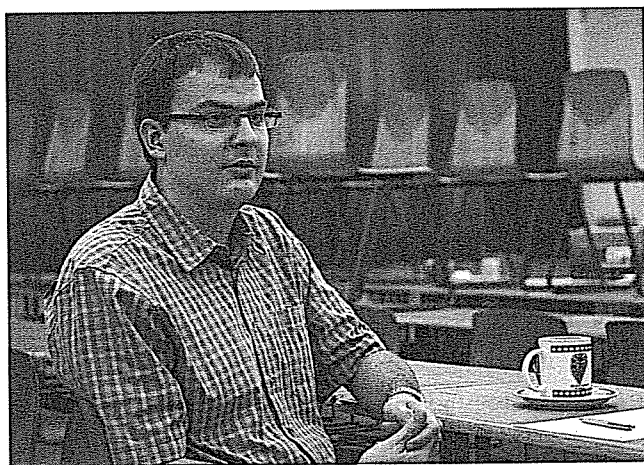
„...az iskola és az itt töltött nyolc év az, mely a gyökereket adta”

Ballók Istvánnal, a 2001-ben érettségizett évfolyam Szent Norbert-díjasával beszélgetett **Ángyán Péter**

Nyolc premis év után az érettségivel egy újabb periódus indult valamennyiünk életében 2001-ben. Részlegesen vagy teljesen kibontott vitorlákkal, sejtve vagy egészen pontosan tudva a célt indultunk akkor el a nagybetűsnek nevezett ismeretlenbe, a gimnázium utáni, egyetemi életbe. Az akkori búcsú pillanata óta újabb nyolc esztendő pergett le. Mi történt veled ez idő alatt?

Megfordult a fejemben, hogy fizika vagy matematika szakra menjek, de aztán az érettségihez közeledve ezeket túl absztraktnak, túl speciálisnak éreztem. Ezután merült fel bennem a Műszaki Egyetem, ezen belül is az informatika szak, amelyre később sikeresen felvételiztem.

Fotó: Orbán Domonkos 2004/B (<http://orbandomonkos.hu>)

Meghatározó volt a felvételt követő életemre nézve egy egyetemtől kapott kérdőív, melyen többek között arról kellett nyilatkoznom, szeretnék-e valamely idegen nyelvű képzésben részt venni. Horvai Gergőtől és Kovács Bélától, akik előttünk érettségiztek, már korábban megtudtam, hogy ők francia képzésre mentek, s hogy igen pozitív a véleményük róla. Én a német nyelvű képzés mellett döntöttem, ami akkoriban, Magyarország nem lévén még az EU tagja, jó lehetőségekkel kecsegtetett a jövőre nézve külföldi tanulás és későbbi elhelyezkedés szempontjából is. Mindemellett már az egyetemi képzés is különlegesnek volt nevezhető, hiszen az egyébként tömegképzésű, több száz fővel

foglalkozó informatika szakon a mi német képzésben résztvevő évfolyamunk mindössze harminc főből állt. Még saját termünk is volt az egyetemen, ahol, mint a gimiben, a legtöbb óránkat tartották. Valójában így nagyon kicsinek nevezhető az a váltás, ami bekövetkezett a gimnáziumi osztályközösségben megélt mindennapokhoz képest. Az egyetemen, e kis osztálynyi, egymást folyamatosan motiváló, ösztönző csapattal és a minket oktató tanárokkal is nagyon jó szakmai és emberi kapcsolatokat alakíthattam ki. Hála Istennek és egykori tanáromnak, Telek Andrásnak (Manci bácsinak) és a német különóráknak, nem volt gondom a némettel sem, noha azt második idegen nyelvként tanultam még a középiskolában. Összességében az ekkori tapasztalataim és a majdan ezekből kinőtt további előmenetelem alapján minden jelenlegi premontrei diákot is csak buzdítani tudom, hogy bátran merjen idegen nyelvű egyetemi képzésben részt venni.

Karlsruhe, jelenlegi munka-, és lakóhelyed miként kapcsolódott be életedbe?

Voltaképpen egy nagyon finom átmenet eredménye az, hogy jelenleg Németországban, Karlsruhe-ban töltöm időm jelentős részét. Gyakorlatilag a német nyelvű képzés melletti döntéssel indult minden. E döntés után vált világossá, hogy a Műszaki Egyetem francia képzésével ellentétben a német nyelvű szakképzésben résztvevők számára 1992 óta lehetőség van társintézményben is tanulni. Ez a társegyetem található Karlsruhe-ban, amellyel az együttműködés az 1970-es évektől kezdve virágzik. Én csoporttársaim nagy részével két év magyarországi német nyelvű tanulás után az ötödik egyetemi félévben kerültem ki, s vettem részt az ottani képzésben. Ezt az időszakot annak összes tanulmányi és a mindennapokat érintő vonatkozásában az egyetemek intézték, szervezték, s így rendkívül kényelmesen tudtunk kint tanulni, élni egyaránt. Ebben a félévben kinti mentor professzorunk vezetésével részt vettünk egy céglátogatáson is, ahová később ötödmagammal már mint gyakornok, majd diplomám megvédése után egy évfolyamtársammal mint Marie Curie-ösztöndíjas térhettem vissza. Ennek megvalósulását az is elősegítette, hogy a képzésben kínálgató lehetőséggel élve a magyar és német

egyetemen keresztül ennél a cégnél, melynek egyik alapítója magyar származású, írhattam meg a diplomamunkámat. Az ösztöndíj, melyet a cég biztosított számunkra európai uniós forrásokat lehívva, két év biztos munkaviszonyt jelentett, esetemben a kutatás-fejlesztési osztályon, ami pályakezdésemben nagyon jó és örömteli lehetőség volt. Itt egyéb feladataim mellett számos, az enyémhez hasonló képzésben diplomamunkáját Karlsruhe-ban író magyar illetve német diák dolgát segített, ösztönöztem, konzultáltam. E két év alatt tovább tökéletesíthettem nyelvtudásomat, illetve lehetőség nyílt külföldi szakmai konferenciákon való részvételre is. Egy ilyen lehetőséggel élve jutottam el San Franciscóba.

Milyen gyakran látogatsz haza?

Karlsruhe-nak nagyon jó a közlekedési összeköttetése Magyarországgal (repülő, vonat, busz), így gyakran és igen könnyen jövök haza szüleimhez és a cég révén Szegedre különböző tájékoztatók és ismeretterjesztő, népszerűsítő előadások tartására, vezetésére, de számos alkalommal szabadidőmben is. Ilyen alkalmakat jelent például a húsvéti locsolkodás, melyet osztályunkban évről évre az érettségi óta is rendszeresen megtartunk, s amely kitűnő lehetőség a találkozásra, a régi kapcsolatok ápolására, illetve a Teleki Pál Egyesület és Miska bácsi szervezte kirándulások, melyeken már többször is volt szerencsém részt venni. Karlsruhe egyébként minden tekintetben egy nagyon élhető, kedves, szép kisváros, amely az évek alatt kicsit a szívemhez is nőtt, sok kirándulás, programok, új ismeretségek járultak mindehhez hozzá. Kint létem mindazonáltal sosem volt emigrációs vagy elszigetelt jellegű, hiszen a kezdetektől magyar közösségekben mozogva élek, ha kicsit távolabb is hazámtól. Az, hogy mit hoz a jövő, voltaképpen megjósolhatatlan, annyi kiszámíthatatlan változás és hatás érheti manapság az embert. Mindenesetre a mai világban nagyon mobilisnak kell lennünk, hogy adott esetben akár néhány hónap alatt képesek legyünk váltani.

A tehetség sokak számára jelent terhet, olyan konfliktushelyzeteket, melyeket egyéni és közösségi szinten is megtapasztalhatnak és melyekkel meg kell adott esetben birkózniuk. A te esetedben is egy igen komoly tehetségekkel és talentumokkal megáldott emberről beszélhetünk. Tapasztaltál-e ennek kapcsán a fentiekhez hasonló jellegű nehézségeket, kihívásokat?

Nekem voltaképpen szerencsém volt. Itt Gödöllőn a Premontreiben a kezdet kezdetétől nagyon jó volt a környezet, jól éreztem magam az osztályközösségben, lelkes tanárokkal és egyéniségekkel voltunk körülvéve, így az akkor még családiasabb méretű, de nagyon lendületes iskola révén sok versenyre is el lehetett jutni már kisdíakként is, ami esetemben pozitív visszacsatolással tudott szolgálni. Nagyon kell figyelni arra, hogy a gyerekek fiatal korban sok pozitív megerősítésben részesüljenek, mert ebből tud kialakulni az a belső motiváció, amely aztán a későbbi, már óvó, irányító kezektől mentes életben való helytálláshoz szükséges. Én magam a gimnáziumi évek utáni szakaszban is kitarítottam amellet az erkölcsi tartás mellett, melyet a gödöllői évek alatt kezdtem igazán magaménak érezni. Nagyon fontosak voltak a gyökerek, hogy adott szituációban az ember tudja, hol a helye, mi az, amiben egyszerűen nem kell részt vennie még akkor sem, ha a média, vagy még nehezebb esetben maguk a körülöttünk élő emberek mást is sugallnak. Nem akarok másokat megváltoztatni, hiszen mindenkinek magának kell megtalálnia az útját, de adott esetben a kitartó jó példamutatás is eredményekre vezethet. Ennek a habitusnak, ennek a látásmódnak a kialakításában sokat köszönhetek László atyának, Ottó atyának, osztályfőnökeimnek és a többi tanáromnak is.

Az első érettségiző évfolyamot követően a mi évfolyamunk ballagásakor már tudható volt, hogy valaki meg fogja kapni az iskola legnagyobb elismerését, a Szent Norbert-díjat. Sejtetted-e, hogy éppen téged ér, és milyen érzéseket generált benned e kitüntetés?

Nem lehetett tudni, ki kapja a díjat, hiszen nehéz is eldönteni adott esetben ezt. Én magam nem szerettem a díjazásokat, de természetesen nagy megtiszteltetés volt, hogy végül engem jelöltek a Norbert-díjra. Valójában nem emlékszem az akkori önmagamra világosan, de azóta is kitüntetett helyen tartom magát a szobrot, és szeretettel emlékszem vissza a gödöllői évekre. Igazán nem is annyira a díj maga, mint inkább az iskola és az itt töltött nyolc év az, mely a gyökereket adta, mely döntően befolyásolta az életemet, s mely mind a mai napig energiát és lendületet ad az élet különböző területein. A Norbert-díj az itt töltött éveket, a gyökereket jelképezi számomra. Ez is egy visszajelzés, melyet az ember megjegyyez, de nem kell, hogy hangoztasson, hogy ne ez alapján, hanem személyisége alapján ítélhessék meg őt társai.

Kovács Béla Kolos francia kitüntetése szeptember 25-én volt Szegeden.

A Francia Köztársaság elnöke és miniszterelnöke az Akadémiai Pálmák parancsnoki fokozatával tüntette ki Béla bácsit. Ezt a kitüntetést azoknak adják, akik a francia nyelv és kultúra megismertetésében és terjesztésében tevékenykednek és érnek el jelentős eredményeket.

A kitüntetést átadó nagykövet laudációjában szólt Béla bácsi életéről és tevékenységéről, melyet az ifjúságnak a francia nyelv és kultúra megismertetése terén fejtett ki évtizedeken keresztül a tanórákon és a Franciaországba vezetett kirándulások során.

Válaszában Béla bácsi franciául mondott köszönetet a megkülönböztetett figyelemért és a kitüntetésért. Szabadon előadott emlékezései meghatóak voltak. Többször pontosította szavai magyar fordítását – erre is volt energiája és figyelme!

Az ünnepélyes, családi hangulatú hivatalos ténykedést követően a francia követ állófogadást adott a megjelent mintegy 200-250 fő részére, akik közül később sokakat Béla bácsi az otthonában látott vendégül, rokoni, családi, baráti körben.

Szép élményekkel lettünk gazdagabbak, akik jelen lehettünk ezen eseményeken. Isten éltesse Béla bácsit, még sokáig viselhesse kitüntetését, melynek értékét növeli, hogy egyik régvolt tanítványa kezdeményezésére részesült benne.

Flettner Gyula

Jaschkó István halálára

Az Egyesület 4. Emlékkönyvében írtunk a Gödöllői Premontrei Gimnáziumban 1931-ben érettségizett iskolatársunkról. Az Új Ember 2009. március 29-i számában jelent meg a fenti címen, M.A. szignóval egy cikk, amelyből idézve búcsúzunk el a közel száz évet élt, egykori diáktársunktól.

„István atya gyengülő egészsége tüdőgyulladásához vezetett, ezért a múlt év végén kórházba került, de az volt a kívánsága, hogy amint lehet, vigyék haza – a Hua Kuang centrumba. Végül visszavitték, aminek nagyon örült. Másnap, március 17-én reggel ott halt meg.

Kassán született 1911. augusztus 18-án, kilencgyermekes családban, negyedikként. A hat fiúból három jezsuita pap lett. István a gödöllői premontreieknél érettségizett (*reverendás képe és neve az 1931-es tablón látható*). (A rend kassai gimnáziumában erre nem volt módja, mivel cserkészként társaival magyar nótákat énekeltek a kassai Fő utcán menetelő csapatukban, ez pedig a fiatal Köztársaságban "államellenes tevékenységnek" minősült, ezért kizárták az összes középiskolából.)

1929 szeptemberében Budapesten belépett a jezsuita rend magyar tartományába. A noviciátus után Németországban tanult, majd Pécsett töltött egy évet. Ezt követően 1936-ban engedélyt kapott, hogy Kínába menjen misszióba. Sanghajban szentelték pappá 1941. május 31-én. A kommunizmus kezdetén kórházat igazgatott. 1954 novemberében kitoloncolták Kínából, "számkivetésben" élt Makaóban. 1956-57-ben Putze-ban (Tajvan) az ottani nyelvjárást tanulta, és közben missziós munkát végzett. 1960-69 között a szegények számára kórházat épített, 1972-től a fejlődésben elmaradt gyerekek számára alapított intézet igazgatója. 1998-ban ezért az államfő magas érdemrenddel tüntette ki. 2003-ban tiszteletbeli doktorrá avatták a tajvani Providence University-n."

A Duna TV riportere készített vele filmet. Már nagyon nehezen, de szabatos magyar nyelven beszélt. Ekkor 92 éves volt. A riportert megkérdezte, hogy miért foglalkoznak fogyatékosokkal, hiszen sok egészséges ember számára is szükséges lenne a nevelés és hithirdetés. Mire ő azt válaszolta, hogy minden teremtmény földi élete után „Isten kipótol minden fogyatékoságot”, ezért kell őket is egyenrangúan nevelni. Ez a gondolat a keresztény életszemlélet lényege, Tajvanban a buddhista közösségek is elfogadják ezt, ők is létesítettek ilyen intézeteket.

Mayer László

Beszámoló a Szent Norbert ünnepről és a közgyűlésről

Ebben az évben éppen szombatra esett a Norbert nap, június 6. Az Egyesület korszerűsített alapszabálya előírja az évenkénti közgyűlést, és erre legalkalmasabb lesz a jövőben is a Szent Norbert ünnepkor összehívott egyesületi találkozó. A program szerint ½ 10-kor gyűltünk össze a templomban, ahol Polcz Iván alelnök megnyitotta a meghirdetett közgyűlést, de mivel a szükséges létszám nem volt jelen, ezért be is zárta. Közölte, hogy a szentmise utánra hívja újra össze a közgyűlést, amely akkor már a létszámtól függetlenül határozatképes lesz.

A szentmisét Ullmann Péter perjel celebrálta, a szentbeszédet pedig Eördög László alperjel, az egyesület elnöke mondta. Szólt az ünnepi alkalomról, az egyesület régi hagyományáról, hogy Szent Norbert, a rend alapítójának ünnepén emlékezünk a régi gimnáziumra, összefogva az egykori diákjait és tanárait, továbbá kapcsolódunk az 1992-től újra működő gimnáziumhoz.

A szentmise után, 10:45-kor kezdődött az újra összehívott közgyűlés. Először a főtktár, Várady-Brenner András vázolta a délelőtti programokat és köszöntötte egyik iskolatársunkat, Stollmayer Ákosné Boncz Emíliát, akit tanári működéséért kitüntettek. Köszöntötte Bernard Le Calloc'h egykori francia tanárt is, aki a Magyar Köztársaság Arany Érdemkereszt kitüntetését kapta.

Ezután Ullmann Péter perjel számolt be a legfrissebb eseményekről. Ebben az évben Szent Norbert halálának 875 éves évfordulóját ünnepeljük, ezért a rend ünnepi évet tart. Zsámbékon jól működnek a premontrei nővérek. Gondot jelent, hogy az egykori főiskola épületét eladja a tulajdonos. Ahhoz, hogy középiskolát is lehessen fenntartani, helyette máshol kell erre a célra helyet biztosítani. Gödöllőn a templom mellett felépült a Szent Ágoston Ház, mely a plébánia feladatainak végzését segíti. A templomban új oltárt állítottak fel. Ide hozták a régi gimnáziumból való, és megkerült, restaurált, *álló* Patrona Hungariae szobrot, amelynek egykori helyét szeretnék kideríteni.

A közgyűlés további részében Várady-Brenner András számolt be az elmúlt eseményekről. Legutóbb 2007-ben volt közgyűlés, amely 13 tagú vezetőséget választott (az alapszabályban is ez áll már). Munkacsoportok alakultak, a körlevél félévenként megjelenik, elkészült a 4. Emlékkönyv, a gimnáziummal közös rendezvényeink vannak. Az egyesület jelenlegi létszáma 452 fő, ebből 192 fő a 2000 óta érettségizettek közül való. Az egyesület honlapja állandóan bővül, a számítógépes tagnyilvántartás is napra kész, kérjük a régi emlékek átadását, hogy az egyesület archívumába kerüljenek. Rendszeresen tartunk kirándulásokat, kár, hogy kevesen jönnek el! Június 5-én a francia nagykövet látogatott Gödöllőre, a gimnázium újbóli francia oktatásának megismerésére. Az egyesület új alapszabályát a közgyűlésnek kell jóváhagynia, a tagdíjat évi 1500 Ft-ban határozta meg a vezetőség (a még tanuló ifjúságnak 1000 Ft). Ezután évente lesz közgyűlés. Köszönetet mondott Lingauer Péternek eddigi működéséért. Betegsége miatt mondott le az Ellenőrző Bizottság elnökségéről, utóda dr. Csongorádi Anita. Dombovári Gábort a bizottság tagjává jelölte a vezetőség, Szakmány Csabát pedig az egyesület titkárává. Végül vázolta a 2009-2010-es költségvetés tervezetét, mely 600 e Ft bevétellel és 750 e Ft kiadással számol. Az adatokat az őszi körlevélben közöljük, és kérte az anyagi segítséget. Az évfolyamfelelősök aktivizálását is kérte, az egyesület munkájában való részvételüket várva.

Ezután a közgyűlés jóváhagyását kérte a beszámolóra, a körlevélben közzétett módosított alapszabály elfogadására, az Ellenőrző Bizottság új elnökére és tagjára, valamint a 2009-2010 évi, előterjesztett költségvetésre. Ullmann Péter perjel közölte, hogy a rend az egyesületet 100 e Ft-tal támogatja. *A közgyűlés valamennyi előterjesztést egyhangúlag elfogadta.*

Bárdy Péter igazgató szólt a francia nagykövet látogatásáról, egy repülőmodellezési sikeres bemutatóról, a gimnáziumi Szent Norbert ünnepről, a tavasszal meghirdetett pályázatoknak a díjazásáról (két téma volt: a pályázó saját egyházközségéről ill. premontrei kolostorokról írt). Révay Frigyes Ferenc díjat alapított az özvegye latin és magyar tantárgyban elért eredmények díjazására. A muhi csata évfordulóján megemlékezések voltak. Ez évtől 3 érettségiző osztály lesz évente, mert zenei tagozattal bővült az iskola.

Csongorádi Anita ismertette az Ellenőrző Bizottság jelentését, amely a 2008-as évre és a 2009-es év 1. félévére vonatkozik. A gazdálkodást rendben lévőnek találták, számszerűségben az adatok nagyrészt változatlanok. *A jelentést a közgyűlés egyhangúlag elfogadta.*

Fejéregyházi Sándor az Alapítvány jelenlegi helyzetét ismertette. Személyi változásokra van szükség, mert két kuratóriumi tag kimaradt: Hevesi Áron tagságáról lemondott, Vámos János meghalt. Az egyesület két új tagot jelölt: Varga Istvánt és Sándor Mátyást. Bejelentésüket és az alapszabály módosítását kezdeményezi, a Pestmegyei Bíróság jóváhagyása szükséges. Az alapszabályba kerül, hogy a gimnázium volt tanulóit is segítheti az Alapítvány. Jövő héten a bíróságra kerülnek ezek. *A beszámolót a Választmány egyhangúlag tudomásul vette.*

Várady-Brenner András ezután a közgyűlés hivatalos részét befejezettnek nyilvánította.

Az évfolyam-beszámolókat és a társegyesületi hozzászólásokat Szakmány Csaba konferálta.

A 2004/A osztály részéről Menyhárt Viktor számolt be, az osztály nagy része még tanul.

A 2004/B osztályt Orbán Domonkos képviselte. A négyosztályos évfolyamból az egyik tag már megházasodott.

Az 1949-esekről Dessewffy Imre szólt. Az egykor 30 fős osztályból tízen elhunytak (Vámos János az idén), tízen itt vannak. Tízen nem tudtak eljönni (Timon László sem, pedig ő szervezte).

Az 1944-es osztályt Fejéregyházi Sándor képviselte. Harmincan érettségiztek a nehéz 1944-es év tavaszán: 7 kitűnő és 2 jeles. Tizenketten vannak még, és néhány másutt érettségizett társuk tagja az egyesületnek.

Az 1939-esek közül csak Porzsolt Ferenc volt itt. Visszaemlékezett a korai évekre, kiemelve az 1924-es alapítást, amely Trianon után nagy feladat volt, de jelentős eredmény is! Testvérei is gödöllői diákok voltak, így gondol vissza azokra az évekre.

Az 1934-es érettségizettek közül Kovács Béla Kolos él még, ő visszaemlékezett gimnáziumi éveire, Ernyi Gilbert osztályfőnökére, valamint a később általa vezetett osztályra.

A nagyváradi öregdiákokat Vonház Antal képviselte, ismertette a működésüket, amelyet az ő hírlevelükben részleteztek (közgyűlés, püspökszentelésen részvétel, Károly Irén ünnepség, könyvkiadások, Szent László ünnep stb.)

A kassai öregdiákok részéről az itt élő Paulusz Ede szólt, aki az idei kassai találkozón is ott volt. Ő csak 4 éven át volt premontrei diák, utána államosították a gimnáziumot, majd ideát érettségizett. Kassán a premontrei apát, Bartal Károly Tamás nyugdíjba megy.

A budafokiakat Fleck Ottó képviselte. Elmondta, hogy Budafokon 11 évig működött mint premontrei gimnázium az ő iskolájuk, 16 osztály végzett. A mai gimnázium neve Budai Nagy Antal, jó kapcsolat van köztük. Az öregdiákok havonta találkoznak, egy hete tartották a Szent Norbert ünnepet, amelyen két egykori tanár: Rétfalvi Győző és Hűvösvölgyi Pál is ott volt.

A beszámolók után ámentünk a gimnázium aulájába. Útközben megálltunk a kopjafás emlékműnél, ahol a szokásos koszorúzáson vettünk részt. A közös ebéd az aulában jó hangulatban telt. Ebéd közben esett az eső, de délutánra megint szép idő lett. Az aulában Rauscher Ede nagyváradi öregdiák fotókiállítását láttuk.

Néhány jubiláló évfolyam ebéd után külön összejövetelt tartott az erre a célra átrendezett osztálytermekben. Sokan mentünk a premontrei temetőbe, ahol Fényi Ottó sírjánál imádkoztunk és koszorúztunk.

Mayer László

További terveink

Szent Norbert napi ünnepségünk alkalmával megtartott éves Közgyűlésünkön beszámoltam Egyesületünk elmúlt két éves működéséről. Ennek összefoglalását lapunk ebben a számában megjelent közgyűlési jegyzőkönyv és beszámoló tartalmazza.

Alapszabályunk előírásának megfelelően ezentűl évente tartunk Közgyűlést, mindig a Szent Norbert napi ünnepségen.

Alább felsorolt diáktársaink az elmúlt időszakban magas kitüntetésben részesültek:

Boncz Emmi, Bernard Le Calloc'h, Király Pál, Kovács Béla.

Szívből gratulálunk nekik.

Az elkövetkező időszak programjai hasonlóak az elmúlt évi programokhoz. Igyekszünk hagyományokat teremteni, és a hagyományokat megtartani, de arra is törekszünk, hogy ezek a hagyományok ne váljanak üres megszokássá, tartalmasak és megújulóak is legyenek.

December elején kerül sor a Mikulás kupára, a gimnazisták és öregdiákok közötti hagyományos foci-tornára. Szeretnénk, ha a résztvevők és drukkerok száma meghaladná a tavalyi létszámot.

Ugyancsak decemberben kerül sor az érettségizők és végzett öregdiákok találkozójára, ahol az érdeklődők tájékoztatást kaphatnak a továbbtanulási körülményekről és azokról a műhelytitkokról, amelyek csak átélve válnak igazán ismertté. Ugyanakkor adunk tájékoztatást az Egyesület célkitűzéseiről, történetéről és a csatlakozás lehetőségeiről. Szükséges, hogy a mostani és a már végzett diákok kapcsolatát szorosabbra tudjuk fűzni közös rendezvényekkel, folyamatos tájékoztatásokkal. Folyamatosan törekszünk a Gimnáziummal való eddig is jó kapcsolataink további elmélyítésére.

Februárban negyedik alkalommal rendezzük meg az Öregdiák Bált. Erre már most hívjuk, várjuk öregdiák társainkat, bármilyen korosztályba is tartozzanak.

Alapvető feladatunkat képezi a tagságunkkal való szoros kapcsolattartás, a megfelelő tájékoztatás és a megfelelő tájékozódás elképzeléseikről, igényeikről, az Egyesület vezetősége iránti elvárásaikról. Ezért kérek Mindnyájatokat észrevételeitek, javaslataitok, kritikátok közreadására.

Végezetül emlékezzünk kegyelettel szeretett diáktársunkra és barátunkra, Lingauer Péterre, Egyesületünk Ellenőrző Bizottságának volt elnökére, akinek temetésén szeptember 23-án vettünk részt.

2009-10. évre jóváhagyott Költségvetési tervezetünk a következő:

Bevételek:

Tagdíjak és adományok	600 eFt
Perjel Atya külön adománya	100 eFt

Összesen **700 eFt**

Kiadások:

Körlevél	350 eFt
Postaköltség	200 eFt
Ebédki költség	25 eFt
Szociális kiadások, segélyek	80 eFt
Kegyeleti költségek	40 eFt
Bankköltségek	35 eFt
Egyéb költségek	20 eFt

Összesen **750 eFt**

Egyenleg **- 50 eFt!**

Várady-Brenner András

Zárttéri repülőmodell bemutató a gimnáziumi aulában.

A „Premontrei esték” már hagyományos keretében május 21.-én délután az Öregdiák Egyesület kezdeményezésére látványos és nagyon érdekes zárttéri repülőmodell bemutatót lehettünk jelen a gimnázium aulájában. Két kiváló hazai konstruktőr és versenyző dr. Reé András és Orsovai Dezső (Budapesti Műszaki Egyetem Repülőmodellező Klub), mindketten európai bajnokok, szívesen vállalták, hogy a gimnázium tanulóinak és természetesen az érdeklődő közönségnek, bemutassák a legkorszerűbb gumimotoros zárttéri repülőmodellek látványos repülési tulajdonságait.

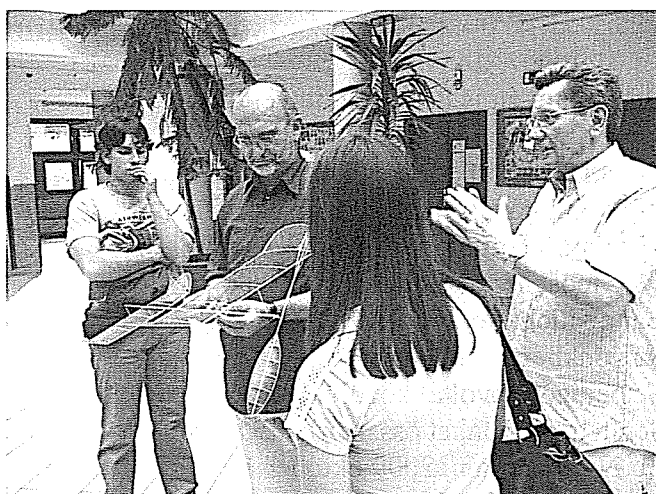
A bemutatónak kettős célja volt a repülőmodellek bemutatásán kívül: a velük kapcsolatos tudnivalók ismertetése, továbbá kedvcsinálás egy gimnáziumi „aero kör” későbbi létrehozására, amelyben az érdeklődő tanulók egyszerűbb, majd fokozatosan korszerűbb modelleket építhetnek meg és a legelkésebbek előbb-utóbb kiemelkedő versenyzők is lehetnek. Az elinduláshoz a konstruktőrök készségesen segítségüket is felajánlották.

A repülőmodellezés, mint kézügyesség fejlesztő hasznos időtöltés és fizikai ismeretek bővítésére is kiválóan alkalmas „hobby” több évtizedes múltra tekinthet vissza hazánkban is. A harmincas évek vége felé már voltak lelkes modellépítők és látványos versenyek. A régi gimnázium cserkészszobájának is volt modellező műhelye, ahol szabadon repülő sikló (vitorlázó) és gumimotoros repülőmodelleket építettek. Természetesen ezeket a szabadban, pl a sportpályán röptették. Zárttéri modellekkel a Műegyetem néhány hallgatója foglalkozott. Abban az időben a zárttéri modellek esetében 3-4 perces repülési idő a versenyek során már komoly teljesítménynek számított. A zárttéri modellek építésének alapkövetelménye a nagyon könnyű anyagok használata. Akkoriban, főleg a világháborús időszakban tavi nádat, selyempapírt, nagyon vékony acéldrótot használtak elsősorban, balsafát nehéz volt beszerezni.

Az azóta bekövetkezett fejlődés következtében ma már ezek a kis szerkentyűk, mint azt a bemutatón láthattuk, 30 perces repülésre is alkalmasak, köszönhetően a rendelkezésre álló megfelelően superkönnyű anyagoknak (változtos súlyú és szilárdságú balsafa lemezek, mikron vastagságú fóliák, karbon szálak, kiváló minőségű gumi és ragasztóanyag, stb.) és nem utolsósorban a tervezői leleménynek.

Ezúton is megköszönjük dr. Reé András és Orsovai Dezső európai bajnokok ritka látványt nyújtó bemutatóját, és felajánlott segítségét!

Polcz Iván

Lingauer Péter emlékére.

Mostanában, ha képzeletbeli osztályfőnöki óráinkon névsorolvasást tartunk, ijedten vesszük észre, hogy egyre több a hiányzó. Mintha valami járvány dúlna osztályunkban. Bizony egy járvány sújt bennünket. Az öregség járványa. Nincs ellene védőoltás, nincs orvosság, és a kimenetele sem kétséges. Tudjuk ezt jól, tudjuk mi vár ránk, hiszen nyolcvanas éveink derekán járunk, fel vagyunk készülve a végső nagy utazásra. Mégis, amikor az Úr elszólít valakit közülünk, döbrent fájdalommal tudjuk csak tudomásul venni távozását.

Különösen így vagyunk ezzel Lingauer Péter esetében. Az elmúlt két évtizedben ismét gyakrabban találkoztunk. Mindég úgy láttam, ő a legstrammabb közülünk. Szálfaegyes tartása, határozott járása nem egy beteg öregember képét tükrözte. És milyen aktív ember volt Péter. Nemcsak diákkorában, amikor a cserkészkeretén belül vállalt vezető szerepet. Hanem később is: a rend feltámadása, a gimnázium újraindulása után ismét fáradhatatlanul dolgozott az Öregdiák Egyesület és az iskolát segítő alapítvány érdekében. S az utóbbi évtizedben ő fogta össze az osztály még élő, de egyre fogyó tagjait. Mindég tudott mindenkiről, s ha valaki sokáig nem jelentkezett, kereste levélben, telefonon. Ha pedig valaki elhagyatva beteg lett, ő volt az, aki meglátogatta.

Kedves Péter, ki fogja mindezt felvállalni helyetted? Mai szóval élve, azt mond-hatjuk, igazi közösségi ember volt.

Igen! Nemcsak családotnak, de barátainak, egykori diáktársaidnak is hiányozni fogsz. Nagyon!

Péter, nyugodj békében.

Heckenast Gábor

Szeptember 23-án sokan voltunk a rákoskeresztúri köztemetőben, amikor elkísértük utolsó útjára Egyesületünk szeretett vezetőségi tagját. Az 1943-ban érettségizett osztálytársa búcsúzott tőle az előbbi gondolatokkal. Tudtunk betegségéről, de azt reméltük, hogy még jó néhány évet közöttünk tölthet. Most viszont azt reméljük, hogy ő már a Jóistennél van, és korábban távozott szeretetével együtt él az örökkévalóságban.

És azt is reméljük, hogy odaát találkozunk!

A Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület

Magam és családom nevében hálásan köszönöm az Öregdiák Egyesület tagjainak és a Gödöllői Premontrei Gimnáziumnak a temetésen való részvételét. Nagyon jól esett, hogy olyan sokan nyilvánították ki szeretetüket elhunyt férjem iránt.

Lingauer Péterné

Isten hozzád Lingauer Péternek

Ott voltam én is Péter míg temettünk,
A kedves őszi nap sütött felettünk.
Egy kis csoport, a ravatalnál álltak,
Eljöttünk hozzád régi diáktársak.
Mert mi felettünk nem múlik el semmi,
Még most sem szűntünk meg diákok lenni,
Bár az időnk már régesrég lejárt
Szívünkben hordjuk a régi iskolát.
Te pedig egy voltál közülünk aki
Segített bennünket összetartani!

Northampton, 2009 október 11.

Te ezért éltél, és ha akármilyen jött,
Te ott álltál mindég az elsők között,
Hogy a mi körünket óvjad és segítsd,
És erre áldoztad késő éveid.
Így ma feléd fordul szavunk és szívünk,
Köszönjük azt, hogy Te egy voltál velünk,
Köszönünk neked mindent öreg Cserkész,
Mindazt mit adtál egy életnek kincsét,
Most, hogy az Úrhoz mentél, légy ott áldott!
Búcsúzunk Tőled mi öreg diákok!

Sármezey Árpád

Fényi Ottóról írott személyes gondolatok – részletek (2009. március 6.)

Az itt következő gondolatokat olyan gimnazisták írták Ottó atya halálának évfordulója alkalmából 2009 márciusában, akik 2002 után kezdték a gimnáziumot, így már nem ismerhették személyesen Ottó atyát. Ehhez képest megkapóak az alábbi megnyilatkozások.

„Ottó atyának köszönhető, hogy most az iskola működik, ennyi boldog diákja van és, hogy az egyik legszínvonalasabb gimnáziumba járhatok. Sajnálom, hogy nem ismerhettem és nem tanulhattam tőle. Mindenki, aki ismerte, csupa jót mondott és tisztelettel beszélt róla. Én óriási dolognak tartom, hogy a kommunizmus alatt is tovább működött a rendi életben.” (Utomo Asmoro, 10.b)

„Ottó atya nélkül ez az iskola nem létezne (legalábbis nem ilyen formában). Ha ő akkor régen nem alapította volna újra az iskolát, azt hiszem, most nem ebbe a minden szempontból kitűnő iskolába járnánk. Ottó atya a szeretetével és kitartásával megteremtette az iskola nagyon jó légkörét és összetartását, amit a mai napig érezni lehet.” (Kocsis Viktória, 10.b)

„Hogy egy kivételes és nagyszerű ember volt, nem is kérdéses, és hogy életében mi fogott meg – mindenkit más. Számomra a fáradhatatlan és kemény munka eredményei a tanúságtétele: élete értelme. A háború időszakában alkotni és szervezni tudó, sohasem kétségbe eső ember alakja jelenik meg előttem, akit, szívből sajnálom, hogy nem ismerhettem személyesen. (Albert Bettina, 10.b)

„Szerintem élete azért kell, hogy példát mutasson nekünk, hisz még a veszélyes idők után [alatt] tartotta magában a lelket és ezek után újjáépítette az iskolát.” (Georgita Máté, 10.b)

„Nekem nagyon szimpatikus ember. Sajnálom, hogy nem ismerhettem. Én is ugyanilyen kitarással szeretném végezni a munkámat, mint ahogy ő tette.” (Laczkovszki Krisztina, 10.b)

„Takács Nándor azt mondta róla, hogy „Fényből való Ottó” volt. Én nem ismertem személyesen, de nagyon sokat hallottam róla. Többek között azt is, hogy csupa szív ember volt, akivel öröm volt beszélgetni. A fény legyőzi a sötétséget, és mindenkor az élet felé mutat. Ottó atya valószínűleg fény volt mindazok életében, akik ismerték és hallgatták tanítását.” (Laczkovszki Eszter, 10.b)

„Engem az ragadott meg Ottó atya életéből, hogy egész élete alatt fáradhatatlanul és önzetlenül tevékenykedett. Teljes odaadással dolgozott a jóért, mindvégig hitt abban, amit csinált. Óriási hite segítette hozzá céljai eléréséhez.” (Kabai Eszter, 10.b)

„Szerintem minden premontrei diáknak ismerni kell életét, áldozatos élete példa lehet bármelyikünknek.” (Trombitás Dániel, 10.b)

„Ő az, akire mind a rendtagok, mind pedig a gimnáziumban tanuló diákok igazán felnézhetnek. Sajnos nekem nem volt alkalmam megismerni, de ahogy tanáraink elmesélték, nagyon melegszívű, nagy tudású ember volt. Viszont azt is mesélték, hogy nem szerette, ha dicsérik, ezért beszéljen helyette az életrajza ...” (Horváth Ádám, 10.b)

„Úgy gondolom, minden premis diák hálás lehet Ottó atyának.” (Zilai Bernadett, 10.b)

„Engem személy szerint a kitartása fogott meg, az, amellyel a nehéz idők ellenére is a keresztény hitre nevelést tudta átadni. Bárcsak tudnék rá hasonlítani.” (Petrovics Péter, 10.b)

„Rengeteget tevékenykedett élete folyamán. Sokat jótékonykodott, és ezt mind szeretetből csinálta. Látszódik a róla készült képeken is az erős sugárzás. Jó lett volna ismerni. Én biztos vagyok benne, hogy ő a Mennysországba jutott, még így is, hogy nem ismertem.” (Kocsis Katica, 9.c)

„Szerintem nagyon jó dolog, hogy megalapította azt az iskolát, ahova járok, s az is, hogy megalapította [újra] a Premontrei rendet, s hogy rendbeliek is tanítanak. Az is nemes cselekedet, hogy a szétszóratásban élő testvéreit összegyűjtötte s úgy gondoskodott róluk.” (Sára Zsuzsanna, 9.c)

„Szerintem csodálatos, hogy egy ember ennyi nagy dolgot tud életében véghezvinni, ami más embereknek később a jövőjét fogja meghatározni.” (Nyeste Laura, 9.c)

„Fényi Ottó atya életében engem leginkább az önzetlensége és türelme fogott meg. Az emberek nagyon tisztelték tetteiért és azért, hogy mennyire ereje volt ahhoz, hogy véghez vigye őket, és képes volt egyszerre több dologra figyelni, több emberrel törődni.” (Batalov Krisztina, 9.c)

(Válogatta: Szakmány Csaba)

***Mindig örömmel olvasom a GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK
EGYESÜLETÉNEK KÖRLEVELÉT. Gondolván, hogy talán valaki más is van, aki
velem járt iskolába, írok egy pár sort az én életemről.***

1920. szeptember 8-án születtem, Gödöllőn, Gizella úton. Szemem előtt van a vidék: csend, nyugalom, néha egy-egy lovas kocsi, egy bicikli szalad le az utcán. Szép nagy kertünk volt, ribizli, diófa, eperfa, és mindenféle vetemény, amit az Édesanyánk és a Nagyanyánk ültetett. A kertünk végén egy patak, a Rákos patak. Szép csendesesen folydogált, dél irányba, Isaszeg felé, és táplálta a déli határ tavait. Nyáron úszkáltunk bennük, télen meg korcsolyapályának használtuk.

Az elemi iskolát minden zavar nélkül elvégeztem, aztán jött a komoly munka: a Gimnázium. 1930 szeptemberében kezdtem az I/B osztályt. Ha jól emlékszem, valami 80 elsős iratkozott be. A konviktorokat és egy pár bejárót az I/A-ban helyezték el, a többi bejáró az I/B-ben csoportosult. Nézem a KÖRLEVÉL első oldalán megjelenő képeket és rá tudok mutatni az én osztályom ablakaira.

1932 nyár végén Édesapám áttelepült Perzsiába, minthogy a javító műhelye Gödöllőn nem ment valami jól, nem volt elég a bevétel. Perzsiában eleinte mindenféle kisebb munkát kapott, míg végre a Teherán külvárosában levő cement gyárban mint gépészmérnök kapott elhelyezést. 1934-ben Édesanyám követte. Ez azt jelentette, hogy én lettem a család feje, de ezt a felelősséget nagyon szívesen a Nagyanyámnak átadtam.

1933 augusztus elején a cserkészegyesület Gödöllőt választotta a világjamboree helyszínének. Az egész környéken, minden sarokban valami cserkész tevékenység volt. A központ az Erzsébet parkban volt, itt verte fel a sátrát a cserkészvilág főparancsnoka, lord Baden-Powell, akit én is láttam ezen a helyen. Sajnos, akkor még nem tudtam angolul, tolmácsra volt szükségünk. Egy délután egy gyönyörű hangversenyt hallgattunk, nem emlékszem ki játszott a zongorán, azt sem tudom, mi volt amit játszott.

Az én beosztásom a Gimnáziumba helyezett telefonközpont volt. Két hétig tartott a Jamboree, aztán mindent összecsomagoltunk. Szeptember 9-én, egy nappal az én születésnapom után a harmadik osztály kezdődött. Abban az időben szeptember 8. ünnep volt, mert hogy Magyarország hivatalos vallása Római Katolikus volt. Nem tudom, hogy most mi a helyzet, mert nem voltam arrafelé 30-40 éve.

Az igazat megmondva, nem könnyű visszaemlékezni a középiskolás napjaimra. Annyit tudok, hogy 1938. június 7-én érettségiztem. (Legalább is ezt mondja a bizonyítványom). A tanárim: Borbély Ludolf, osztályfőnök, Suta Evermód, magyar nyelvtan, Paulay Imre, német nyelvtan, Balyi Károly, számtan és fizika, dr. Kúmorovitz Bernát, a történelem tanára volt.

A szemem előtt van a vén diákok ballagása.

Aztán egy irodában alkalmaztak, és ez eltartott addig, amíg végre útlevelet kaptunk. 1939 szeptemberében kivándoroltunk, és Perzsiában, Teherán környékén kötöttünk ki, ahol édesapám lakott 1932 óta. Nem gondolom, hogy sokat kell beszéljek a következő évekről. A második világháború kezdődött, édesapámmal Indiába, egy politikai fogolytáborba vittek, s ott éltünk 1945-ig, amikor visszaszállítottak Perzsiába.

1951-ben megesküdtem, 1952 augusztusában született a kisleányom, aztán meg lassan, lassan az amerikai kivándorlásra készülődtünk. 1956 júniusában érkezünk New Yorkba. Egy néhány évig itt dolgoztam, és itt született a kisfiunk, 1959-ben.

1972-ben áttelepedtünk Floridába, és ezen soraimat innen küldöm Nektek.

Remélem, érdeklődve olvassátok

Vitéz Kurucz Ernő.

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁK EGYESÜLET HÍREI

A tagsági névsor 39. sz. kiegészítése és változások

2009. március 15-től 2009. október 15-ig (lapzártáig).

- **Elhunytak:** Jaschkó István (1931. évfolyam, megh. 2009.03.17, Tajvan), 'Sóldos László dr. (1935. évf, megh. 2009.09.13, Bp), Láng Gábor (1938/A évf, megh. 2009.05.04, Bp), Csaba József (1942. évf, megh. 2009.03.29, Bp), Lingauer Péter (1943. évf, megh. 2009.09.03, Bp), Ürmössy Miklós (1944. évf., megh. 2009.07.19, Bp), Frankovics Márk László O. Praem. (1945 évf, megh. 2009.04, Debrőd, Szlovákia), Mankher Endréné Czeglédi Mária (rozsnyói öregdiák, megh. 2009, Bp).

- **Belépők:** Irházi István dr. (1949. évfolyam).

- **Házasság:** Gémesi Márta (2000/A évfolyam) 2009-ben, Csongorádi Anita dr. (2000/B évfolyam) 2009-ben Domonkos Ernővel, Kája Sándor (2001/A évfolyam) 2009-ben Berkes Gabriellával, Gáncs István (2001/A évfolyam) Konyári Katalinnal, Bessenyei Péter (2003/A) 2009-ben Tóth Enikővel (2009/B) és Zeke Adrienn (2003/A) Giczy Andrással.

- **Gyermekáldás:** Bessenyei Zsófia.

- **Változások bejelentése:** A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését. A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy búcsút vehessünk.

- **Tagdíj és befizetések:** A 2009. évi tagdíj 1500 Ft, a még nem dolgozó tagoké 1000 Ft. Néhány tagtársunk – bizonyára elfelejtve – 1-2 éve nem fizetett tagdíjat. A hátralékot is kérjük az egyesületi csekken (ne alapítványi csekken) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP pénztárnál. A befizetés előnyösebb, mint a postahivatalokon keresztül. Belföldiek számára csekket a tavaszi körlevélhez mellékelünk! Külföldön élő tagtársaink lehetőleg hazalátogatóval küldjék el a tagdíjat. Bankszámlával rendelkező diáktársunk vagy az Egyesület nevére szóló átutalás is lehetséges és megfelelő.

- **Bármilyen csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) vagy tagsági **jelentkezésre** információt küldünk az ezeket igénylőnek. Az Alapítvány a befizetésekről igazolást küld, a törvény szerinti összegek leírhatók a személyi jövedelemadó alapból. Az Alapítvány adószáma: **18672239-1-13**.

- **Kérés:** Az Egyesület eddigi pénzkeretei megfogyatkoztak. Szeretnénk éves terveinket megvalósítani: a körlevelek kiadását, szétküldését, rászorulóknak segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a tagdíjon felüli további segítségeket is – köszönettel!

- **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiákközösségünkönkről. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének, jelentkezési lapot adunk!

- **Programokról** a tavaszi körlevelünkben fogunk beszélni.

- **Jubiláló évfolyamok:** jövőre az 1935-ben, 1940-ben, 1945-ben, 1950-ben, 2000-ben és 2005-ben érettségizett öregdiákok tartják jubileumi összejövetelüket.

- **Könyvvásárlási lehetőség:** Az eddig megjelent 4. Emlékkönyv, az 1. Emlékkönyv (1998-as) javított kiadása; kapható még a Mécs László és a Szondy Klári könyv, a 2. és a 3. Emlékkönyv (utóbbi kétkötetes); mindezek kiadványonként 1000 Ft-ért megvásárolhatók Gödöllőn. Elküldésüket is lehet kérni az Egyesület gödöllői címén (lásd alább) vagy az évfolyamfelelősöknél.

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879
Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: oregdiak.egyesulet@gmail.com)

Budapesten: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: malamayer@freemail.hu) Tel: 337-2550
 dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. (e-mail: ipolcz@t-online.hu) Tel: 395-4703
 Várady-Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

(e-mail: varady-brenner@actel.hu)

Honlapunk címe: <http://oregdiak.premontrei.hu>

Kelényi Tamás Hermann-József O. Praem. szentelése és első miséje

Október 3-án szentelte Seregély István érsek Gödöllőn a Rend új tagját, akinek első miséje másnap délelőtt volt Gödöllőn. A szentelésről legközelebbi számunkban részletesen beszámolunk.

Dr. 'Sóldos Lászlótól búcsúzunk

A legrégebbi évfolyamok egyikének, az 1935-ben érettségizetteknek volt felelőse és összefogója a szeptember 13-án elhunyt iskolatársunk. Így Választmányunk tagja is volt. A 2. világháborús hadifogságból hazahozta a 44-es cserkészcsapat zászlóját, amint azt az első Emlék-könyvben is megírta. A családtól kapott értesítés alapján tudjuk, hogy végakarata szerint Budapesten nem búcsúztatják. A Johannita Lovagrend tagjaként kérte lovagtestvéreit, bajtársait, barátait és ismerőseit, hogy csupán egy percnyi megemlékezéssel áldozzanak emlékének.

Mi is így búcsúzunk tőle. Hamvait a Gömör megyei Runyában (a szlovákiai Rumincén) szűk családi körben helyezik el a családi sírboltban. **Nyugodjék békében!**

A Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület

Nagyváradai beszámoló

V.9. A Várban tartottuk az Öregdiák Egyesület 15 évfordulóját. A Vártemplomban szentmisét celebrált Mons. Kiss Albert provikárius úr az elhunyt tanáraink és diáktársaink emlékére. Majd a Matyi Műhelyben rövid ünnepség keretében Pásztai Ottó összefoglalta az elmúlt időszak tevékenységeit, megvalósításokat, sikereket, megoldatlan problémákat. Hajek Péter m. v. művész két Mécs László verset szavalt. Meleg Vilmos és Meleg Attila színművészek Tichy Béla "Isten vele tanár úr" c. paródikus novelláját adták elő. Köszöntőbeszédet mondott Exc. Tempfli József ny. püspök úr, valamint Lakatos Péter országgyűlési képviselő. A résztvevők megtekintették az egyesület tevékenységét elismerő okleveleket, köszönő leveleket, diplomákat, plaketteket, kupát, valamint a kiadványainkat. Családi rostélyos sütésen, jó kedélyű nótázással folytattuk az együttlétet.

V.10. A Bazilikában szentmisével s a Szent László körmenettel elkezdődött a Varadinum ünnepi hét, melyen mintegy 54 rendezvény várta a résztvevőket.

V.29-én hetedik alkalommal került megrendezésre a " Nagy Liviusz kosárlabda emlékverseny", döntője és díjátadása, amelyet mi kezdeményeztünk.

VI.5-7. A Kárpát-medencei Premontrei Öregdiákok Gödöllői találkozója. Szentmise, közgyűlés, beszámolók, koszorúzások (kopjafa, Fényi Ottó sírja), közös ebéd, Dr. Rauscher Ede fényképkiallítása.

Június hónap: ballagások a négy középiskolában és évvárók.

Június – augusztus: 50-55-60 éves érettségi találkozók.

VIII.21. Nyitott ablak Európára – V. Virágkarnevál, valamint az " Egri csillagok " musical a Vársáncban (Nyíregyházi Mandala).

VIII.22-23. Kazinczy Ferenc emlékülés, Fráter Lóránd nótáskapitány szoboravatása Érsemlyénben.

VIII.28. Szent Ágoston napi ünnepi szentmise a premontrei templomban.

IX.4 -6. Műemlékvédő Konferencia Hadadon.

IX.14. Tanévnyitók a középiskolákban.

A **havonkénti találkozóinkon** meghívott előadóként szerepeltek: Zalder András belső építész, Nagy Aranka ny. tanárnő, Buzogány-Csoma István unitárius lelkész, és Széll Katalin festőművész, a Tibor Ernő Galéria vezetője.

X.1 Elkészült a Hírlevél 2009 / II száma.

Pásztai Ottó

Gödöllőre költözött a Cserkészgyűjtemény

A Magyar Cserkészszövetség Gyűjteménye a budapesti Cserkészházban bezárta kapuit és 2009. március 31-én a Gödöllői Városi Múzeumba, a könyvtár és a védett levéltár pedig a Gödöllői Városi Könyvtárba költözött. A Gödöllő Városi Múzeum 2009. október 20-án nyitotta meg a „Magyar Cserkészlet története 1910-től napjainkig” c. állandó kiállítását. A kiállítást dr. Katona Tamás történész nyitotta meg, köszöntőt mondott dr. Gémesi György polgármester és Buday Barnabás a Magyar Cserkészszövetség elnöke.

Újabb díszpolgár

Ha ilyen adatot is nyilvántartanának, mint az „egy főre eső díszpolgárok száma”, és rangsorolnák ebben a gödöllői intézményeket, biztosan a Premontrei Gimnázium lenne az első, hiszen nincs még egy olyan közösség Gödöllőn, amelyhez annyi díszpolgár személye kötődik, mint éppen a Premontrei Gimnázium.

A rendszerváltás után elsőként 1996-ban ítelték oda ezt a kitüntető címet Habsburg Ottónak. 1997-ben a rendhez és iskolához kötődő díszpolgárok sorát Fényi Ottó atya, az iskola újraalapítója kezdte. (Ezek után el is terjedt a „hír” Gödöllőn, hogy itt csak olyan személy lehet díszpolgár, akinek Ottó a keresztnéve.) Néhány évvel később Kirchhofer Jóska bácsi – Csosza –, a legendás híró gödöllői testnevelő tanár és edző, a Premontrei Gimnázium egykori diákja majd tanára kapta. Pár évvel ezelőtt dr. Vámos János főorvos úr nyerte el, aki szintén premontrei diák volt, később az öregdiák egyesület egyik vezetője. Idén augusztus 20-án pedig dr. Fábri Mihály tanár úr vehette át a díszpolgári oklevelet, amelyen a következő szöveg olvasható: „Gödöllő Város Képviselőtestülete dr. Fábri Mihály tanár úrnak, értékelve és elismerve generációkon átívelő példaértékű pedagógiai tevékenységét, kiemelkedő közéleti munkáját, történelmi-helytörténeti hagyományok ápolásában megnyilvánuló aktivitását, Gödöllő Város Díszpolgára kitüntető címet adományozza.”

Szeretettel gratulálunk Miska bácsinak ehhez, és ugyan ettől az évtől kezdve nem tanít már konkrét osztálynak történelmet vagy földrajzot, de sok osztályba megy be idén is, és még sok éven át, a rendről, az iskola és Gödöllő történetéről órákat tartani. Fábri Mihály tanár úr – aki egyben a gödöllői Teleki Pál Egyesület elnöke is – minden évben viszi az egyesületi tagokat, diákokat, tanárokat kirándulásra a határon túli magyar területekre. Idén szeptember-október folyamán, a sok jelentkezőre való tekintettel 2 alkalommal is, Kárpátaljára vezetett az útjuk. Erről a kirándulásról Erdélyi Zsuzsanna öregdiák (szeptembertől egyben a gimnázium tanára) írt beszámolót. Ez is olvasható az iskola életéről szóló írások közt, amelyek részben a hagyományos táborozásokról, cserekapcsolatokról vagy szalagavatói táncversenyéről szólnak, részben olyan különleges, egyedi programokról mint pl. a francia nagykövet iskolánkban tett látogatása vagy az egyházzenészeknek a schlägl-i apátságban adott koncertje. Mindezeket már csak fűszerezik a Szent Norbert-év kapcsán, a Kulturális Örökség Napjai keretében szervezett kiállításról vagy az iskolánk által rendezett országos fizikaversenyéről vagy éppen az „osztály-lekvárfőzés”-ről szóló színes hírek, amelyekhez jó olvasást kívánok.

Bárdy Péter igazgató

Kárpátalján jártunk

A Teleki Pál Egyesület régi hagyománya, hogy minden évben kirándulásokat szervez a történelmi Magyarország – ma már sajnos határainkon kívül fekvő – területeire. Ennek köszönhetően szeptember 18-án, pénteken korán reggel buszra szálltunk, hogy 2007 ősze után másodszor is útnak induljunk Kárpátalja felé.

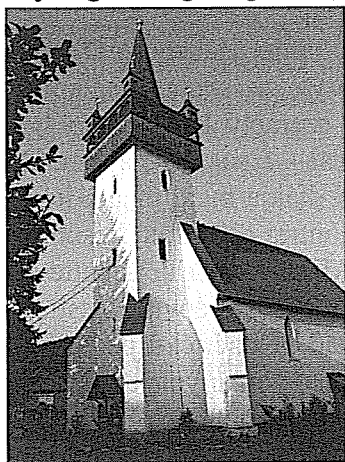
Ezek a kirándulások mindig generációk találkozásai, s most sem volt ez másképp. A 49 lelkes kiránduló között voltak premontrei gimnazisták, tanulmányaikat hamarosan befejező egyetemisták, dolgozó felnőttek és fáradhatatlan nyugdíjasok egyaránt.

A Szabó Laci bácsi vezette busz első megállóhelye az igríci pihenőhely volt, ahol további két kedves útitársunk, Vanyó István igazgató úr és felesége csatlakozott hozzánk. A határ előtt még egy rövid pihenőt tartottunk, s a kirándulás során először – de szerencsére nem utoljára – kinyitott a büfé is. Így meglehetősen vidáman és eltökélten érkezünk meg a magyar-ukrán határra, s az sem szegte kedvünket, hogy itt egy jó órán keresztül „érleltek” bennünket a melegben.

A kora délutáni órákban érkezünk meg testvérvárosunkba, Beregszászra, ahol régi kedves ismerősünk, Berghauer Sándor tanár úr várt minket. Ő kalauzolta el a csoportot Nagyberegre, ahol nagy izgalmakban és szép élményekben egyaránt részesültünk. Előbbiért a busz alatt beszakadó csatornafedél volt a felelős, utóbbiért pedig a gyönyörű beregi szöttek. A vidéken nagy hagyománnyal bír a szövés, s ezt élesztették fel a nagyberegi magyar középiskola pedagógusai Profusz Mariann, a „Népművészet mestere” vezetésével, akik megtanítják a lányoknak a szövés különböző technikáit, mintáit. A szép munkák látványa arra inspirálta a csoport számos tagját, hogy beszerez-

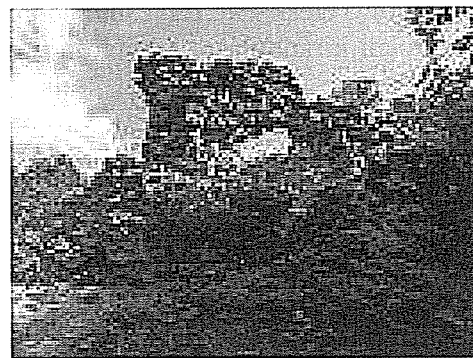
zen néhány terítőt, hímzett könyvjelzőt, s jótékony vásárlásunkat még Miska bácsi sem minősítette „capcarának”.

Visszatérvén Beregszászra megnéztük a főiskola épületét, s nagy örömmel nyugtáztuk, hogy mennyit szépült két évvel ezelőtti látogatásunkhoz képest. Egy gyors „frizuraigazítást” (mellék-helyiségek meglátogatását) követően elmentünk a római katolikus templomhoz, melyet ez alkalommal belülről is megtekinthettünk. Végül elbúcsúztunk Sándortól és Bene felé vettük az irányt, melynek temploma látható e képen.

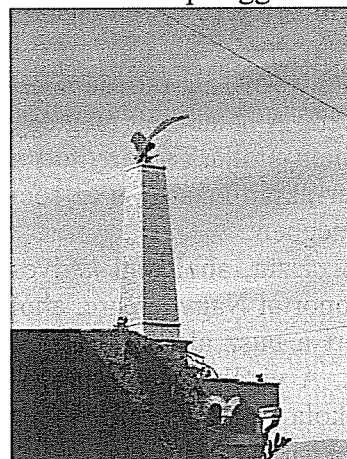
Itt nagy szeretettel várt már bennünket Szuhán András, a falu polgármestere, s a református templomban tett rövid látogatás után mindenki elfoglalta szállását a minket vendégül látó családoknál. Az igazi helyi specialitásokból álló, finom vacsora után aludni mentünk, hogy erőt gyűjtsünk a másnapi programhoz.

A szombati nap során Popovics Béla tanár úr, a „Magyar Kultúra Lovagja” kitüntető cím birtokosa kalauzolt minket, akit két évvel ezelőtti útról már jól ismertünk. Ezúttal is rengeteg érdekességet mesélt nekünk Kárpátalja múltjáról és jelenéről. Első megállónk Nagyszőlősen volt, ahol kívülről megnéztük a ferencesek templomát és az egykori Perényi-kastélyt. Utána Laci bácsi Huszt felé irányította buszunkat, s megérkezvén egy fél órás séta után jutottunk fel a vár romjaihoz. A falak lábainál, a szép kilátásban gyönyörködve meghallgattuk Kölcsy Ferenc Huszt című versét, s elindultunk visszafelé a meredek úton. Teljesítményünket a büfé is honorálta, hiszen csupa finomsággal várta a visszaérkezőket. Miután Laci bácsit orvostanhallgató útítársunk elsősegélyben részesítette, folytattuk utunkat.

Técsőn a református templomot látogattuk meg, s a lelkész úr megmutatta annak gyönyörű kazettás mennyezetét. Az aknaszlatinai templomkertben a honfoglalás emlékére állított kopjafák és Árpád-házi szentjeink szobrai között sétálgattunk. Utunk hamarosan gyönyörű helyen, a Tisza medre mentén vezetett. Ámulva figyeltük, hogy az általunk oly jól ismert szőke Tisza vize itt milyen tiszta, s milyen csodálatos tájakon kanyarog.

Következő állomásunk nem kisebb jelentőségű hely volt, mint Európa földrajzi középpontja, amelynek fényét nagyban emelte a helyi brindza árus néni is. Így aztán sajtokkal megrakodva indultunk tovább végcélunk, a Tatár-hágó felé, ahol nem mindennapi látvány tárult szemünk elé: lábaink előtt az egykori Magyarország, mögöttünk pedig az egykori Galícia hegyei-völgyei. Hazafelé még megálltunk egy röpke pillanatra, hogy megnézzük a Fekete- és a Fehér-Tisza összefolyását, majd dalolva folytattuk utunkat Benéig. A fárasztó, de élményekben gazdag nap után jól esett a finom vacsora és a megérdemelt pihenő.

Vasárnap reggel elbúcsúztunk vendéglátóinktól, részt vettünk a szentmisén és Munkács felé vettük az irányt, ahol Béla már várt ránk. Felvitte csoportunkat arra a dombra, ahonnan egykor Feszty Árpád festette híres körképét őseink bejöveteléről a Kárpát-medencébe. Ahogy ott álltunk és összehasonlítottuk a látványt a festménnyel, szinte megelevenedett előttünk a múlt. Megkóstoltuk a helyi szőlőt és elindultunk a várba. Két évvel ezelőtt az itteniek még csak készültek a Turul-emlékmű visszaállítására, most viszont már mi is megcsodálhattuk a szobrot, amint szárnyait kitarva a vár fokáról tekint le a városra.

Miután bejártuk a várat és meghallgattuk Juhász Gyula Trianon című versét Putnok Nagy Istvánné előadásában, visszatértünk a buszhoz és egy koccintás keretében búcsút vettünk Bélától. A hazafelé úton még megejtettük a kötelező „capcarát”, majd Magyarország felé vettük az irányt. A határon ezúttal még gyorsabban átjutottunk, hála

Laci bácsi nagy tapasztalatának. Az igrici pihenőnél elbúcsúztunk egymástól és a büfétől is, és este fél 10 tájban értünk haza.

Azzal a jó érzéssel szálltunk le a buszról, hogy Kárpátalja másodszori kirándulásunk során is rengeteg érdekességet és szépséget tartogatott számunkra. Alig várjuk, hogy két év elteltével ismét visszatérjünk, és a Béla által felsorolt számos látnivalót felkeressük. Várakozásunkat csak növeli, hogy tudjuk, nem idegen helyre megyünk, hanem olyan emberek közé, akik nagy örömmel várnak és szívesen fogadnak bennünket.

Erdélyi Zsuzsanna

Az egyházzeneszék és a szkóla tagjainak schlägli (ausztriai) vendégszereplése

Szeptember tizenegyedikétől tizennegyedikéig a Premontrei Gimnázium 12–13-os egyházzeneszéi, a Gödöllői Premontrei Szkóla nagyobbjai és néhány szkólás jóbarátunk Schlägli-ben vendégeskedett. A közel 550 kilométeres út nagy része autópályán vezetett, de így is igénybe vette a hat sofőr minden figyelmét. Kisebb megszakításokkal, kávézással kora délután értünk a festői szépségű Schlägli-be. Persze, nem mintha egészen addig csúnyább helyeken haladtunk volna el!

Megérkezvén elfoglaltuk szálláshelyeinket a kolostor melletti vendégszálláson, birtokba véve többek között a konyhai hűtőt és a közösségi helyiséget. Miután mindenki megtalálta a számára legmegfelelőbb szobát, átvonultunk a kolostorba az orgonával kísért vesperásra, ahol kinek jobban, kinek kevésbé sikerült a német szövegek és énekek leolvasása. Utána a kolostor alatti pinceétteremben vacsoráztunk, ahol valóban nagyon finom ételt kaptunk (mindenki ki is volt éhezve a napi szendvicsek után), annyi biztos, hogy az első este nagyon jó hangulatban telt.

Piusz atya a következő napokra vonatkozóan figyelmünkbe ajánlotta Schlägli másik templomának, és a faluval egybeépült Aigen templomának megtekintését, a tórendszer körüljárását, valamint a híres schlägli sörök megkóstolását (természetesen csak felnőttek részére...). Másnap reggel, szombaton a reggelinél már az előző napinál fáradtabb arcok mosolyogtak vissza, köszönhetően a péntek éjszakába húzódó sétáknak és kiadós beszélgetéseknek, énekléseknek.

Délelőtt kezdődött a próba. Meg kellett hallgatni, hogyan hangzik a templomi térben az énekünk. Megtutuk, hogy „a profik”-nak körülbelül 5 perc elég ahhoz, hogy kitapasztalják a tér akusztikáját, s beénekeljék azt. Nekünk ehhez két-három óra próba szükségeltetett...

Délután kirándulni mentünk a premontreiekhez tartozó Böhmerwald-ba (Cseh erdő), ahová kottát ugyan kellett vinni, de a próbától ezúttal eltekintettünk. Úti célunk a Bärenstein (Medveszikla) volt, ahonnan gyönyörű kilátás nyílik Csehország felé. Természetesen, ha már szikláról van szó, ugyanez többes számban is elmondható, mászós-kapaszkodós-ugrálós élményeket szerezve a fiatalabbaknak, illetve az ehhez még elég gyermekes felnőtteknek. A lefelé vezető úton már többen kék nyelvvvel bandukoltak, ugyanis az áfonya nemcsak, hogy akkor ért, de nagyon finom is volt.

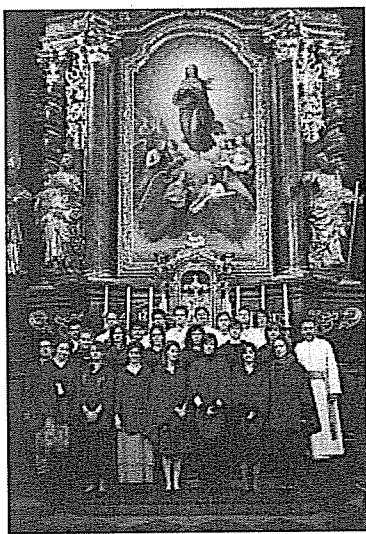
Leérvén, kellően elfáradva és autóba ülve egy erdőmérnök szerzetes (Johannes atya) átkísért minket egy gyönyörű erdei úton Sonnenwald-ba, ahol rövid séta után a Blauer Hirsch (Kék Szarvas) fogadóban vacsoráztunk egy Jause-t (könnyű menüt). Eleinte csendben voltunk – nem a megilletődöttség, inkább a szánk evésre való használata miatt – majd a jóízű vacsora után jóízű beszélgetések, éneklések hallatszottak a tulajdonos és a többi vendég nagy örömeire.

Schlägli-be visszaérkezve ismét volt lehetőség esti sétára a faluban, a tó vagy a sörgyár mellett, sötétben a csillagokon ámulva, vagy Aigen utcáin nézelődve. Ehhez igénybe vettük egész pulóver- és kabátkészletünket, de szerencsére a hideg senkit sem tántorított el aznap esti tervétől. Különösen azokat nem, akiknek bent kellett próbálniuk a másnapi koncertre.

Vasárnap reggeli és beéneklés után ismét templomi próba következett. Kocsis Csaba tanár úr felhívta figyelmünket arra, hogy aki egy óra próba alatt nem fárad el, az nem koncentrált eléggé. Igaz, elfáradtunk a próbán, de utána bírni kellett a misét, s a koncertet is.

A tíz órakor kezdődő nagymisén énekeltünk, gregorián tételekkel gazdagítva azt. Utána körülbelül húsz perces koncertet adtunk, ahol Péter atya által mint „Schola Cantorum aus Gödöllő” lettünk bekonferálva, ily módon megszületett az egyházzenei tanszak növendékeiből, a Gödöllői Kántorátus és a szkóla tagjaiból álló együttes neve. A repertoáron többek között szerepeltek az Isztambuli Antifonáléból énekelt Szent Erzsébet-vesperás tételei, Liszt Ferenc Salve Regina-ja, s

végül Barta Gergely tanár úr „O lux beata Trinitas” című darabjával zártuk a műsort. A templombeli taps megakadályozása végett Gesztesi-Tóth László tanár úr játszott volna orgonán egy gyönyörű darabot, de erre nem maradt lehetősége, mivel a taps mértékéből úgy tűnt, a közönség meg volt elégedve.

Kora délután Gesztesi tanár úr tartott kisebb előadást a templom orgonáiról, mivel három hangszer is volt a templomtérben. Lehetett is róluk mit beszélni, mivel mind nagyon szépek, egyediek és értékesek, de a legjobb a hangjukat hallgatni. Rupert atya, az ottani zenei vezető bizalma megdöbbentő, s egyben örömteli is volt, mivel mindhárom orgonában bennhagyta a kulcsot, mondván, nyugodtan nézzük meg, próbáljuk ki, játszunk rajtuk. A nagy orgona eredeti barokk sípokkal, középhangolással, a középső orgona a régebbi mása, a kórusorgona különlegessége pedig a madárcsicsergés-regisztr volt. A délután többi része szabad volt, ezt általánosságban pihenéssel töltötték az énekesek, mivel délelőtt mindenki odafigyelt, s Kocsis tanár úr intelme szerint el is fáradt. Aztán ismét csak próbáltunk, immár a latin vesperásra, ahol polifón tételekkel díszítettük a liturgiát. Majd vacsorázni mentünk, s az a megtiszteltetés ért bennünket, hogy együtt étkezhettünk a premontrei szerzetesekkel. Nyitva hagyták nekünk a templomot, így kedvünkre énekelhettünk, orgonálhattunk a visszhangos térben.

Hétfő reggel evés közben – vagy rosszabb esetben helyett – többen választották a pakolást, mivel előző nap a megbeszélésekkel ellentétben ez nem történt meg.

Schlágl-ből nehéz szívvel indultunk el, de nem rögtön hazafelé. Útközben megnéztük Anton Bruckner zeneszerző sírját St. Florian-ban, ahol el is énekeltük egy darabját arra az esetre, ha ő már nem emlékezne rá. Egy rövid kávézás után indultunk haza, és ezen az úton a többség inkább a belső szemhéjában gyönyörködött a táj szépsége helyett, de azt hiszem, ennek ellenére aki ott volt, visszavágyik, s szeretné látni még a helyet, ahol eltöltöttünk négy nagyszerű napot.

Annus Réka 12.a

A kórusban éneklő diáktársaink:

Annus Péter 9.a, Annus Réka 12.a, Cser Ágoston 12.c, Juniki Anna 9.c, Kollár Kinga 12.c, Lak Ferenc 12.c, Manninger Ágota 12. c, Nagy Bertalan 13.c, Orbán Otília 13.c, Varga Márton 13.c

... öregdiákjaink:

Annus Kata, Ángyán Péter, Németh Zsuzsanna, Orbán Domonkos, Szűcs Ágnes, Szűcs Krisztina

... barátaink:

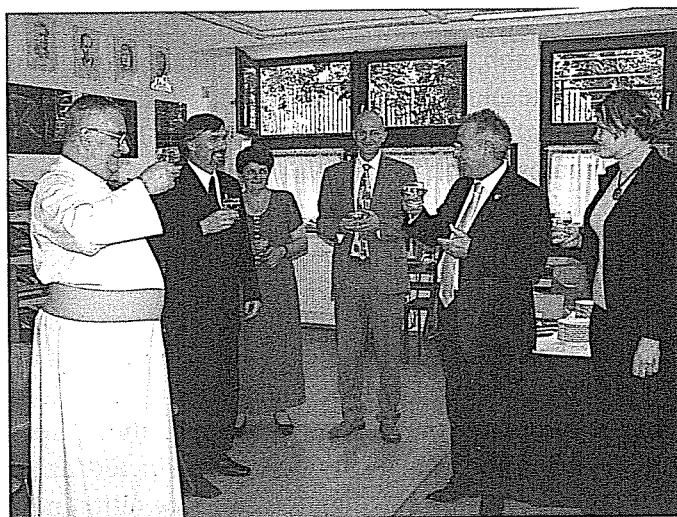
Farkas Domonkos, Försönits András, Försönits Orsolya, Németh Anna, Scheuring Kata

... és tanárkollégáink:

Balogh Piusz O. Praem., Barta Gergely, Gesztesi-Tóth László, Kocsis Csaba, Ullmann Péter O. Praem.

A francia nagykövet a Premontrei Gimnáziumba látogatott

2009. június 5-én M. René Roudaut, Franciaország magyarországi nagykövete látogatást tett a gödöllői Premontrei Szent Norbert Gimnáziumban. Fancsovitsné Böjtös Zsuzsanna, igazgatóhelyettes asszony hívta meg a nagykövet urat, amikor idén tavasszal egy díjátadáson találkoztak Budapesten. Az igazgatóhelyettes asszony felhívta figyelmét arra, hogy a gödöllői Premontrei Gimnáziumban működött az ország első francia két tannyelvű gimnáziuma, a Lycée Francais, még a háború előtt, s javasolta neki, hogy

jöjjön el megnézni az iskolánkat, ahol jelenleg is több mint 130 gyerek tanul franciául, és ahol igyekszünk a régi, színvonalas franciaoktatás hagyományát megtartani, folytatni.

A nagykövet úr elfogadta meghívásunkat, s iskolánk legnagyobb ünnepének, a Szent Norbert-napnak tájkán M. Frédéric Rauser-val, a budapesti Francia Intézet oktatási, együttműködési attaséjával együtt iskolánkba látogatott.

Miután Ullmann Péter perjel atya, Krassay László alpolgármester és Bárdy Péter igazgató úr köszöntötték a vendégeket, a gimnázium dísztermében a nagykövet úr tiszteletére rendezett ünnepségen a gimnázium franciául tanuló diákjai adtak színvonalas műsort. Francia dalok és magyar versek hangzottak el franciául. Két OKTV-döntős, végzős franciás diákunk, Gódor Erika és Bartha Klára ismertették franciául a régi és az új gimnázium történetét. Jelen volt a rendezvényen a ma 92 éves Kovács Béla Kolos tanár úr, aki a Francia Gimnázium tanára, és az 1946-ban indult Francia Általános Iskola igazgatója volt. Szívet melengető szeretettel és hibátlan francia ékesszólással mondta el, hogyan is folyt a háború előtt a két tannyelvű oktatás a gödöllői gimnáziumban, s hogyan adott otthont a premontrei rend a francia menekülteknek, hadifoglyoknak a háború idején.

Bernard Le Calloc'h, aki a Francia Gimnázium anyanyelvi tanára volt, szintén eljött Párizsból erre az alkalomra. Le Calloc'h úr elmondta, hogy ha csak teheti, minden Szent Norbert-napon „hazajön” Gödöllőre, hogy részt vegyen a Norbert-napi öregdiák-találkozón, hiszen életének meghatározó élménye volt a premontreieknél töltött időszak. Kitűnően beszél és ír magyarul, kiváló finnugor nyelvész, Körösi Csoma Sándor- és Rákóczi-kutató. Nagykövet úr is szeretettel gratulált neki ahhoz, hogy idén március 15-én magyar állami kitüntetésben részesült, magas színvonalú tudományos munkásságáért a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet adományozták neki.

A nagykövet úr meghatottan hallgatta a személyes hangú beszámolókat, megemlékezéseket, majd szót kért, és nagyon közvetlen hangon szólt a jelenlévőkhöz megköszönve a szívélyes fogadtatást. Elmondta, hogy örömmel tölti el, hogy a francia eredetű premontrei rend ma is ennyire fontosnak tartja a francia nyelv oktatását, nagyra értékeli a diákok látható lelkesedését a francia nyelv és kultúra iránt, s látva a kimagasló versenyeredményeket, megköszönte a franciatanárok színvonalas munkáját. Biztatta a diákokat a folytatásra, hiszen a francián keresztül nemcsak egy világnyelvet, hanem Európa egyik meghatározó kultúráját is megismerhetik.

A fogadás hivatalos része után kötetlen formában folytatódott tovább a délután. A nagykövet úr megtekintette az iskolát, a franciatermet, a kápolnát, majd személyesen is elbeszélgetett végzős franciás diákokkal. Amikor megtudta, hogy egyikük diplomata szeretne lenni, meghívta, hogy látogasson el a budapesti Francia Nagykövetségre, hogy közelről is megnézhesse, hogyan folyik ott a mindennapi élet. Nagy örömeinkre szolgált, hogy M. René Roudaut, Franciaország magyarországi nagykövete érdeklődésével, -s látogatása végén úgy éreztük-, személyes figyelmével, elismerésével megtisztelte iskolánkat, a premontrei gimnáziumot.

Babicz Mária franciatanár

Szalagavatós Táncok Országos Versenye

Mi, 12.c osztályosok, soha nem büszkélkedhettünk OKTV-eredményekkel, vagy töméredek mennyiségű kitűnő bizonyítvánnyal. Ez tény, de mégis elértük, hogy ne csak egy átlagos osztályként emlegessenek minket. Énekeltünk, majd táncoltunk és megint énekeltünk. Megmutattuk, hogy van bennünk kurázsizs. Az osztály egyik hatalmas eredménye a 2009. május 7–8-án megrendezett székesfehérvári szalagavatós táncok országos versenyén elért eredményünk, ahol moldvai néptáncunkat – 47 fellépő csoport közül – ezüstéremmel jutalmazta a zsűri. Egy hirtelen ötlettől vezérelve neveztünk be a versenyre. Természetesen már ez sem volt zökkenőmentes, de ez a mi osztályunknál már megszokott.

Mindent megszerveztünk, és a szülők, na meg kedves osztálytársaim segítségével, akik már rendelkeznek jogosítvánnyal, eljutottunk Székesfehérvárra. A verseny előtti készülődés tele volt izgalommal, várákozással, jókedvvel, énekléssel és egy kis gyakorlással. Ezt az élményt nehéz leírni és elmesélni azoknak, akik nem voltak ott közöttünk. 4 éve voltunk már együtt, de akkor és ott egyesült igazán az osztály. Mindenki félretette sérelmeit, nézeteltéréseit, és még azok is

legfontosabb, hogy nemcsak tanította, hanem olyas valamit adott át nekünk, amit egy egész életen át meg tudunk őrizni, sőt mi is tovább tudunk adni.

Ertl Boglárka (volt 12.c)

Két keréssel a Balaton körül A 7. a osztály balatoni bringatúrája

Már a tavaszi szünet óta lelkesen készültünk nyári osztálytáborunkra, a Balaton körüli biciklitúrára. Beszereztük a bukósisakot, a pumpákat, a biciklis táskákat, sőt még edzést is tartottunk: az egyik hétvégén elkerekeztünk a Pap Miska-forráshoz. A szüleink nem voltak túl lelkesek, amikor megtudták, hogy felnőtt kísérő nélkül keltünk útra, de amikor tudomásukra jutott, hogy pillanatok alatt ki tudtunk cserélni egy kilyukadt belsőt, és szakszerűen kezeltük le első sérültünk horzsolásait, megnyugodtak.

De sajnos nem tudtunk elindulni a várva várt napon, a tanévzáró után, mert egy hetes zuhogó eső köszöntött ránk, és kénytelenek voltunk augusztus elejére halasztani a táborunkat, nem kis munkát zúdítva ezzel osztályfőnökünk fejére, aki kezdhette előlről a szervezést. Aztán végre elérkezett az indulás napja is, a bicikliket teherautóra raktuk, mi meg vonatra szálltunk. A „hadtápot”, negyven ember négy napos élelmét és a sátrainkat Seres István tanár úr szállította a kisbuszával. A vonatúton, hogy ne tűnjön olyan hosszúnak, csapatokat alakítottunk, és felkészültünk az esti nagy bringás vetélkedőre: többek között bringás indulókat írtunk, és olyan viccek színpadi előadására készültünk, amelyekben szerepel bicikli.

Balatonfüreden, a túra indulási pontján láttuk meg először, hogy milyen is ez a negyvenfős bringás csapat: hát, elég hosszan kígyózott a sor! Az biztos, hogy a vége nem látta az elejét. Az első nap 36 fok volt árnyékban, így egy komolyabb emelkedő után életmentésnek számított, hogy megálltunk az örvényesi szabad strandon. Nagyon jól esett a hús vízben pancsolni, felfrissülni. A fürdőzés után már lényegesen rövidebb út következett Balatonszepezdig, első szálláshelyünkig, ahol nagy szeretettel és bográcsban rotyogó paprikás krumplival fogadott bennünket Stabiszevszky Áron apukája. A finom vacsora után következett az első sátorverés. Kisebb bűvészműtatványnak tetszett annyi sátrat felállítani egy viszonylag kicsi kertben, de végül is mindenkinek ponyva került a feje fölé. Az esti fürdést természetesen a Balatonban oldottuk meg korom sötétben, de igen-igen jó hangulatban, nagyokat ugráltunk a vízbe egyszerre tízen, tizenketten összefogódzkodva.

Másnap reggel a táborbontás után elkészítettük a reggelit és az útravaló szendvicseket. A túra legnehezebb szakasza következett, a Badacsonyi lankái vártak ránk. – „Nem baj, gyerekek!” – vigasztaltuk egymást egy-egy meredek emelkedő alján, – „a hegymenetben az a jó, hogy utána biztosan lejtő következik!” Ezen a napon, a szigligeti strandon hűsöltünk, s szerencsére még a nagy

feláldozták magukat, akik nem kedvelik annyira a néptáncot, és mindezt egy osztály érdekében. Pár percig tartott csak, de azt hiszem sokaknak ez a pár perc jelenti a gimnáziumi éveket is.

A fellépés nagyon jól sikerült, és ezt a sikert nemcsak mi értük el, hanem a BERKA együttes is, akiknek ezúton szeretnénk megköszönni, hogy mindenhová elkísértek bennünket, és fergeteges zenéjükkel meghozták a kedvünket a táncba. Külön köszönet illeti Szengyel István tanár urat, aki betanította nekünk ezt a táncot, és ami a

esti vihar előtt odaértünk a szálláshelyünkre, a balatongyöröki ifjúsági táborba. S milyen szerencsénk volt, hogy pont azon az éjszakán volt fedett szállásunk, amikor szinte egész éjjel esett! Sőt, az eső ellenére, egy tágas közösségi teremben még a szokásos játékos vetélkedőnket is megtudtuk tartani, persze kicsit sajnáltuk, hogy a biciklis lassúsági verseny és Dohány Andris gördeszkás bemutatója elmaradt, de kárpótoltak ezekért minket a zseniális bringás indulók, és jelenetek (még most is fülünkben cseng a „Lady, lady, pedál-lady”- Julcsiék dala). Farkas Peti apukája gitárt is hozott, így jó hangulatú közös énekléssel zártuk ezt a napot.

A harmadik napon Keszthely volt az első úti cél. A hőmérséklet több mint 10 fokkal csökkent az előző napi hőséghez képest, így csodálatosan könnyűnek tűnt a kerekezés a délelőtti kellemesen hűvös időben. A Keszthelyi régi premonstrei templomba is betértünk, hogy mondjunk egy fohászt az osztályért. Megcsodáltuk a sétáló utcát, majd a kastélyt – kívülről – aztán újra nyeregbe szálltunk és a sík déli parton kerekeztünk tovább, ahonnan megcsodálhattuk az északi part hegyeit, és elégetten nyugtáztuk, hogy ezt a nagy távolságot mi a saját erőnkől már mind megtettük.

Fonyódon Törő Lajosék fogadtak minket nagy szeretettel a nyaralójukban. Ekkor már nagy szél fújt, de mi csak azért is nagy hullámfürdőt vettünk itt a déli parton. Este jól esett a forró gulyás-leves, s még jobban utána a nagyszabású fagyizás. Ezt az estét is gitározással, énekléssel zártuk.

Az utolsó nap reggelén köszönetet mondtunk vendéglátóknak, és a velünk tartó összes szülőnek a sok segítségért majd útnak eredtünk. Már nem volt az a tikkasztó hőség, ezért fürdés helyett inkább még utoljára egy nagyot játszottunk a Balaton partján. Földváron szálltunk újra vonatra, azzal a jó érzéssel, hogy akárhogy is vesszük, de lekerekeztünk kb. 145 km-t!

Amikor leszállunk Gödöllőn a vonatról, körbevettük Marika nénit, az osztályfőnökünket, s megköszöntük neki, hogy fáradságot nem kímélve ilyen emlékeztetéssé tette ezt a tábort, elénekelünk egy éneket, amit mindnyájan ismertünk: "Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg tégedet!"

Sivadó Brigitta 7.a

Károly Ireneusz fizikaverseny iskolánkban

A 2004/2005-ös tanévet követően, immár másodszor fogadta iskolánk a Károly Ireneusz fizikaverseny résztvevőit. 18 iskolából 76 tanuló vett részt a három korcsoport versenyén. A zsűrit az ELTE fizika tanszékének egyetemi tanárai alkották.

Újdonságot jelentett az első napon megrendezett „Ki mit tud a fizika világából” elnevezésű vetélkedő, amelyen a 11. és 12. évfolyam csapatai szerepelhettek. Ezen a Farkas Pál és Fábián András (12.a) alkotta csapatunk a 4. helyezést érte el. Az írásbeli feladatok megoldásában a 9-10. évfolyamosok közül Wirnhardt Bálint harmadik lett. A versenyzők és az érdeklődők szerint is legelvezetesebb a kísérleti bemutató volt. Láthattunk emelvényre is felmászó robotot, hidrogénnel hajtott kis autót, lépegető villámot, sűrűségkülönbségen alapuló, de a szokásostól eltérő folyadék-áramlásokat, mágneses tulajdonságúvá vált gyufát stb.

Ebben a versenyben első helyezést kapott iskolánk népes csapata (Répai Attila 11.b, Kerekes Dávid 10.a, Krassay Péter 10.a, Mongyi Zoltán 10.a, Szekeres Péter 9.a, Wirnhardt Bálint 9.a).

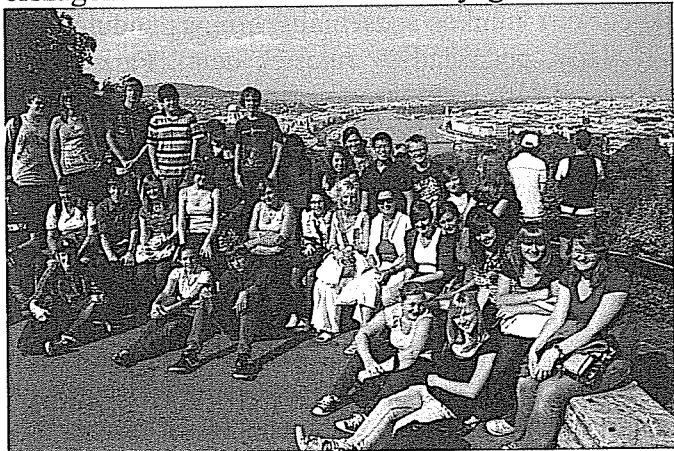
Benedek Antalné munkaközösség-vezető

Német cserediákprogram (2009.09.20-25.)

Mint minden évben, idén is lehetősége nyílt a 10. évfolyamnak német cserediákokat fogadni. Szeptember második felében egy napos délelőttön megérkezett Ferihegyre 20 ismeretlen német diák. Már hetek óta nagy izgalommal készültünk erre a pillanatra. A nagy találkozás után egész napos szabad program várt ránk. Egyesek Szentendrére látogattak el fagyizni, mások bemutatták vendégüknek Gödöllőt. A fő cél ezen a napon a családdal való megismerkedés és barátkozás volt. Közös bowlingozással zártuk az estét.

A második napon a Memento Parkba látogattunk el. Négyfős csoportokra oszolva néztük végig a szobrokat, mindenki a maga cserediákjával. A délutánt Pesten töltöttük, este pedig Gödöllőn közösen mulattuk az időt. A harmadik napon német idegenvezetéssel nézhettük meg a Parlamentet, délután a Váci utcára, illetve a Margitszigetre kalauzoltuk el diáktársainkat.

A negyedik napon a korai kelés és az osztálytársakkal való találkozás után tömegközlekedéssel az Oktogonig utaztunk be. Innen a Terror Házához mentünk. A program nagyszerű volt nekünk magyaroknak, de a német diákok nem igazán értették, hogy mi is történt itt hajdanán Magyarországon. Az Állatkert aztán lényegében mindenkinek tetszett. Ezek után a szabad program

keretében voltak, akik még az Állatkertben maradtak, és voltak, akik bemutatták vendégüknek a város egyik legszebb részét, a Hősök terét. Mások pedig a Gellért hegyről nézték meg a várost.

Az ötödik napon betekintheztek iskolánk életébe. Két könnyed óra után átsétáltunk a Grassalkovich-kastélyba, ahol idegenvezetéssel megnézhettük Sisi egykori lakhelyét. Ezután a magyar csapat szervezésében volt egy kis búcsúbuli, elmentünk pizzázni, majd az Alsó parkban késő estig beszélgettünk.

Utolsó reggelen a reptéren találkoztunk. Hosszas búcsúzkodás, mindenki elkészönt mindenkitől, majd kis várakozás után újdonsült barátaink elindultak a gép felé. Nagyszerű hetünk volt. Reméljük, hogy Németországban is hasonlóan színes programok várnak minket. Találkozunk májusban!

Csáji Anna és Sánta Attila 10. a

A lekvárfőzés

Már ötödik osztályban elhatároztuk, hogy közösen lekvárt fogunk főzni, hogy az árusításból befolyt pénzzel az osztálykasszát gyarapítsuk. Augusztus 30-án, vasárnap 8 órakor gyülekeztünk az iskolában, mert a kedves igazgató úr, Péter bácsi engedélyezte, hogy ott tartsuk meg a nagy eseményt. Több mint 100-an voltunk: gyerekek, szülők, kis-és nagytestvérek.

Először behordtuk a 120 kg őszibarackot a B és C épület közé, és a három nagy üstöt is fölállítottuk. Jocó apukájának irányításával megkezdtük a munkát: mostuk, és hámoztuk a gyümölcsöt, üvegeket mosogattunk, címkéket rajzoltunk, a fiúk fát gyűjtöttek és fel is aprították. Voltak, akik krumplit pucoltak és hagymát vágtak, hiszen ebédre paprikás krumpli is készült. Végül a barackot az üstökbe aprítottuk, és összekevertük a cukorral. Ekkor a szülőkre hagytuk a munkát, és elmentünk számháborúzni. Nagyon izgalmas volt a játék, jól meg is éhezünk tőle. A paprikás krumpli finom lett, csak kicsit csípőse sikerült.

Ebéd után mi a számháborút, a felnőttek a lekvárfőzést folytatták. Anna apukája kézzel összenyomkodta a nagyobb barack darabokat, és amikor ezzel kész volt, kezdődhetett a főzés. A végén 106 üveg lekvárunk lett!

A mosogatás után métáztunk. Az apukák jó hosszúkat ütöttek. Mindenki nagyon élvezte a játékot, órákon keresztül játszottunk. Eközben az anyukák békésen beszélgettek, a kistesók pedig eljátszottak egymással. Este közösen elmentünk misére.

Nagyon jól sikerült a családi lekvárfőzési nap. (Azóta már azt is tudjuk, hogy a lekvár finom lett!)

Kordonska Anna 6.a

Kulturális Örökség Napjai

Szombaton és vasárnap rendezték meg a Kulturális Örökség Napjait, amelynek kínálata minden eddiginél bővebb volt: 372 település 820 épületében, valamint 171 vezetett séta-útvonalon várták az érdeklődőket a szervezők. Mivel az idei rendezvénysorozat középpontjában a szakrális terek álltak, számos egyházi intézmény is megnyitotta kapuit a látogatók előtt. Városunkban a baptista imaház, a

Gödöllői Új Művészet Közalapítvány, az Izraelita Kegyeleti Park, a premontrei Szent Norbert Gimnázium, a rend temetője, valamint a Fácán-sori kápolna és a Szentháromság templom várta a nagyközönséget a hét végén. Először 1984-ben Franciaországban, a Történelmi Műemlékek Nyílt Napján nyitották meg kapuikat azok a kiemelkedő, várhatóan széles érdeklődésre számot tartó műemléképületek, amelyek általában zárva tartanak a nagyközönség előtt. Az ötlet olyan sikeres lett, hogy 1985-ben az Európa Tanács is felkarolta a rendezvényt. 1991-ben az Európa Tanács fölhívta az európai országok figyelmét, hogy csatlakozzanak a kezdeményezéshez, szenteljenek egy hétvégét az örökségvédelemnek, különös tekintettel az épített örökségre. 1999-től az Európai Unió is saját programjának tekinti, ajánlásokkal és koordinációs találkozókkal segíti az ingyenes épületlátogatás programját Európa-szerte. Magyarország is ekkor, 1999-ben csatlakozott az eseménysorozathoz. Ma már 49 országban rendezik meg az örökségnapokat, hiszen közös a cél, hogy az európai államok fölhívják a figyelmet az épített örökség értékeire.

A kétnapos rendezvéneysorozatot városunkban is nagy érdeklődés kísérte, az idén is sokan keresték fel a különböző helyszíneket. A Szentháromság templom, a zsidó temető és a baptista imaház megtekintése mellett az érdeklődők a hétvégén bepillantást nyerhettek a premontrei rend életébe és történetébe is. A gimnázium épületében, külön erre az alkalomra készített kiállítás várta a látogatókat, akik így átfogó képet kaphattak a rend működéséről, nemzetközi és hazai tevékenységéről. A kiállítás mellett a Fácán-sori kápolnát is megtekintették, ahol többek között azok a tárgyi emlékek is megtalálhatók, amiket még az egykori gimnázium, a mai Szent István Egyetem épületéből mentettek meg a rend feloszlása idején. Ilyenek például a karzat széksorai, Márton Lajos festményei és a nemrégiben visszkapott és restaurált Mária szobor. A séta a rendi temetőben ért véget, ahová már csak emlékezni, tisztelni lépnek be, ahol utoljára Fényi Ottó atyát helyezték örök nyugalomra.

Korondi Judit Gödöllői Szolgálat c. újság

TIZEDIK GÖDÖLLŐI SZKÓLATÁBOR (2009. augusztus 11–18.)

Tizedik alkalommal gyűlt össze a Premontrei Gimnázium B épületében augusztus közepén több, mint száz gyermek és fiatal abból az évről évre megújuló célkitűzésből, hogy mint szkóláknak vagy énekes iskoláknak tagjai, együtt fejlesszék tovább tudásukat (zenei és liturgikus értelemben), és együtt keressék a csak ritkán megadódó hosszabb együttlét emberi, testvéri és baráti közösségét a legkülönbözőbb napi programokban – zenei munkafolyamatokban, templomi imádságokban és játékos mókázásokban egyaránt. A szervezők (Balogh Piusz atya és Kocsis Csaba tanár úr) 2000-ben, az első táborszervezés alkalmával nem gondoltak arra, hogy minden évben sor kerül majd erre az eseményre, ráadásul növekvő látogatottsággal. Mostanra elmondhatjuk, hogy a szkólatáborok nemcsak önmagukban jelentenek élményt és szakmai fejlődést a résztvevők számára, hanem felfedezhető egy határozott íve a táborok egymásutánjának, mely évek óta különféle egyéb programokban, énekes együttlétekben, fesztiválok részvételében és a szkólák közötti szorosabb kapcsolatokban ölt testet. Természetesen rendszeres résztvevője a táboroknak a Gödöllői Premontrei Szkóla is, melynek tagjai nemcsak a Premontrei Plébánia közösségéhez tartoznak, hanem egyben nagy számban gimnáziumunk diákjai is. Az évek óta jól kialakult tábori programok mellé ebben az évben több újításra is sor került. Néhány fontos vonulat vázlatosan az idén megvalósult tervekből:

Megtanult tételek és előadott művek:

Stravinsky: Mise – Kyrie; Agnus Dei

Mozart: Te Deum K.141

Délutáni zenei kurzusok:

Bevezetés a 20–21. századi egyházzenebe (Barta Gergely)

A ritmus a zenében (Tóth Benedek)

Dalok, áriák – kamaraének (Kertész Rita)

Esténként fél órában: Bevezetés a magyar szentek életébe és tiszteletébe (Szent István, Szent Imre, Szent László). Előadók: Szűcs Ágnes és Várföldi László

Balogh P. Piusz O. Praem.

Történelmi esemény a jászóvári premontrei rend életében

Ez év július 9-én apátválasztásra került sor a jászóvári premontrei rendben. Bartal Károly Tamás O. Praem apát úr korára való hivatkozással lemondott tisztségéről. 20 év kemény, áldozatos munkája van mögötte, a kommunista rendszer bukása utáni időszakban a rend újjáélesztésében elévülhetetlen érdemei vannak. Nekünk is kassai premontrei öregdiákoknak kedves, segítőkész elnöke, amiért ezúton is hálás szívvel mondunk köszönetet. A konvent Ambróz Martin Štrbák O. Praem atyát választotta meg új apátnak, akit ez év augusztus 30-án Alojz Tkáč kassai érsek Jászóvárott ünnepi szentmise keretében avatott tisztségébe. Jászóvár történetének is nagy napja, ahol évtizedek óta nem volt apátválasztás.

Ambróz atya 1972. április 6-án született Iglón (Spišská Nová Ves). 1991-ben abszolválta a kassai konzervatóriumban. *(Megjegyzés: kiváló zenész.)* Még ebben az évben lépett be a premontrei rendbe. Példaképe volt az Iglón eltemetett Ebergényi apát úr, aki a háborús években volt apátja a jászóvári premontrei rendnek. Ekkor vette fel az Ambróz nevet. 1992-97-ben Szepesváralján folytatta teológiai tanulmányait és 1997-ben szentelték pappá. 1998-tól a bécsi egyetem teológiai fakultásán folytatta tanulmányait, ahol 2003-ban avatták doktorrá. Főképp a liturgia tudományának és a gregorián zenének szentelte tanulmányait. Közben 2002-ben a rózsahegy katolikus egyetemen szerzett doktorátust. 2004-től a premontrei templom rektora és tanított a kassai teológián. A fiatal Ambróz atyát 1991-től ismerjük, nagyműveltségű, széles látókörű, elhivatott, kedves emberként.

Ez idén, szeptember 6-án a kassai három szent vértanú emlékére ünnepi szentmisére került sor, amelyre meghívták dr. Gaál Endre esztergomi kanonok, nagyprépost urat. Ambróz atya ekkor mutatkozott be a kassai magyar híveknek apáti tisztségében, magyarul köszönve, de elnézést kérve, hogy még nem tud magyarul. Itt fejtette ki, hogy életcélja az, hogy első helyen mindig a krisztusi tanítás álljon, a szeretet, az egymásközi megértés és ne legyenek nemzetiségi ütközések. Ebben hiszünk és remélünk és ezért imádkozunk. Kérjük a jó Istent, segítse Öt ebben a törekvésében és a rend vezetésének felelősségteljes munkájában. A nagyprépost úr, Ambróz apát úrral egyetemben kifejezték törekvésüket, hogy Esztergom és Kassa között folytatódjék a közös kapcsolat és kössön össze minket a kassai három vértanú emléke, kiknek ereklyéit Esztergomban is őrzik.

Czima György kassai premontrei öregdiák

Frankovics Márk László O. Praem. halálára

A kassai öregdiákoktól kaptam a hírt, hogy a jászóvári prépostsághoz tartozó Debrőd plébánosa, Frankovics Márk április 14-én meghalt. Személyes emlékem van róla, mert 1990 júliusában voltunk feleségemmel Jászón, de előtte felkerestük a közeli Debrődöt. Fényi Ottó javasolta, hogy az ottani plébánostól kérjünk szálláscímet. Éppen misére értünk oda. Utána beszélgettünk, amelyen kiderült, hogy Frankovics Lászlóval (a polgári keresztnéve) 1943-44-ben egy osztályba jártunk Gödöllőn, Zimándi Piusz volt az osztályfőnökünk. Egyikünk sem emlékezett arcról a másikra, de az osztályt egyértelműen azonosítottuk. Később megtaláltam a nevét az 1943-44-es évkönyvben. Javaslatára a jászóvári kempingbe mentünk és onnan bejártuk a környéket. Később nem találkoztam vele.

Czima György kassai öregdiáktársunk írta róla most, hogy 1942-43-ban volt kassai premontrei diák, Czimának osztálytársa a VI. gimnáziumi osztályban. Ő később tudta meg, hogy a premontrei rend feloszlata előtti utolsó percekben szentelték pappá. A kommunista rezsim megtiltotta neki a papi működést, és így kénytelen volt Mecenzéfen munkát keresni. A Dubček rezsim megengedte a papi működését. Ő 1990-ben találkozott vele Jászón. A kassai öregdiák találkozókra csak kétszer vett részt. A kommunista rezsim alatt mindent megtett a rend érdekében, sok mindent mentett, így pl. a jászóvári templom padjait otthon rejtegette, befalaztatta a rend iratait, a templom két tornya között lévő vasöntvényű Krisztus szobrot, amelyet a kommunisták ledobtak, egy fatartóban elrejtette. Ezt nem régiben renoválták és tették vissza eredeti helyére. A templom első baloldali padcsoportjának utolsó sora támláján egy emléktáblát helyeztek el mindennek emlékére.

Haláláig, tehát 82 éves koráig volt Debrőd plébánosa, Jászón temették el.

Mayer László